

SVENSK FALLSKÄRMS SPORT

svenska fallskärmsförbundets medlemsmagasin
NUMMER TVÅ 2016 ÅRGÅNG 45

Tung last på **K3**

Guld och brons på **NM** i Voss

Tårar och skratt på Ninjas minnesstund

the NEW Wing Suit **CYPRES**

Reliability made in Germany

The AAD for Wing Suit Flyers
Designed to eliminate unnecessary risks.

MONITORS what you do

ADJUSTS its parameters to your needs

COMMUNICATES with you

Stay tuned for Product Availability

Photo: Norman Kent Productions
Wing Suit Flyer: Roberta Mancino

WWW.CYPRES.CC

Äntligen...

Innehåll, nummer 2, 2016

Jag och övriga i redaktionen på Svensk Fallskärmsport vill börja med att be om ursäkt för ett mycket försenat nummer. Föreningen grundar sig i både privata och yrkesmässiga skäl. Vi vet med oss att flera av artiklarna kan kännas gamla och lite inaktuella men vi tog beslutet att trycka numret i sin helhet ändå. Vi hoppas att det blir god läsning!

Vi kommer att behöva en ny redaktör framöver eftersom Martin, som varit en av oss en längre tid, kliver av. Vi kommer att sakna Martin och hans erfarenhet. Är du nyfiken och intresserad av att bli en del i redaktionen så ser vi gärna att du skickar din ansökan med CV till emelie.selin@scandlearn.se

Fallskärmsshoppare tänker jag i skrivande stund! Alla är vi det men samtidigt har vi olika personligheter, skilda färdigheter och spännande liv. Dock har vi en stor egenskap gemensamt, nyfikenheten att testa på nya saker. Sporten är så bred, och när man tror att man kan allt så får man se eller höra nya saker att ha kul på, bara att välja och vraka.

Jag blev speciellt triggad att förhoppningsvis åka till Riksgränsen nästa år. Arvid Öberg rapporterar om hur ett femtiotal extremsportare samlades under "Extreme Sport Gathering" för att dela med sig av sina kunskaper i respektive sport, ett bra initiativ för att vidga sina vyer. Det verkar förstås väldigt kallt och gillar du inte det kan du alltid ta del av Alexander Ranströms och Jens Lindblads tips i tunneln för att slipa dina kunskaper i dynamisk flygning.

När jag ändå talar om tunnelflygning kan jag passa på att meddela att det blev en del medaljer under NM i VOSS som vi har rapporterat om i det här numret av Svensk Fallskärmsport. Vi har även delat Chippe Lindbergs och Per Nissborgs erfarenheter av fallskärmsliv i Australien. I samma artikel kan vi läsa om Linda Iliste

som fick inbjudan till det exklusiva friflygläget på Funny Farm, helt bortom civilisationen. Låter sjukt lockande och någon gång i framtiden hoppas jag själv på att få en inbjudan.

Ett annat läger som vid det här laget är en riktigt skön tradition i Kalifornien är Flajflaj. Du kan läsa lite om vad som händer bakom kulisserna, Peter Nilssons tankar om sitt "livs kärlek" och ett projekt som inom snar framtid kommer med mycket nytt på agendan. En annan ny grej som det finns rapporter om när du bläddrar vidare är min egna visit på K3:s Flygenhet där jag rapporterar om konsten att packa tungt och hur fallskärmar kan fungera i ett helt annat syfte än det vi själva använder dem till. Det en "wow-upplevelse" på många sätt och vis.

I detta nummer får vi även ta del av några av våra medlemmars historier och erfarenheter så som Piotrs fortsättning på sin fångslände berättelse. Även Jens Grahn – som nu är invald i SFF:s styrelse – delar med sig om ett nervkitlande uppvisningshopp och vikten av att använda streamer. Vi kan också läsa om Rikard Larfors, en synnerligen spännande personlighet med så många intressanta sidor och historier att berätta. Om ni bjuder honom på dans så kommer ni nog förmodligen få en svängom.

Något som återigen vände upp och ner på vår fallskärmsvärld är tragedin där en av våra vänner lämnade oss allt för tidigt, Nina Forsberg. En driven person som för alltid kommer att inspirera till att leva så som hon gjorde.

Jag önskar er alla trevlig läsning och blå himmel!

Emelie Selin

- 4 **Kalendariet.** Lösryckt, **notiser** om smått och gott.
- 6 **Ordförandespalten,** Peo Humla.
- 6 **Tung last på K3.**
- 8 **Klubbkollen,** Skånes Fallskärmsklubb.
- 11 **Ninas minnesstund**
- 12 **Vad hände på safety day?**
- 14 **Svenskt guld och brons på NM i Voss.**
- 17 **Gästskribenten** – När skiten träffar fläkten, del 2.
- 18 **Extreme Sport Gathering.**
- 20 **Dynamisk flygning.**
- 21 **Frieri på 200 meter.**
- 21 **Kompiskollen** – inga hoppkompisar?
- 22 **Flaj Flaj,** bakom kulisserna.
- 25 **Fritt från hjärtat** – Jens Grahn.
- 27 **RI Petter Alfsson-Thoor.** Incidentrapporter.
- 28 **Nyfiken** på Larfors.
- 32 **Australien** – ett paradiset för fallskärmsshoppare.
- 35 **Kontakta SFF.**

svensk **FALLSKÄRMS SPORT**

Ansvarig utgivare
Peo Humla
Svenska Fallskärmsförbundet
E-post: ordforande@sff.se

Chefredaktör
Emelie Selin
Bellmansgatan 162
754 26 Uppsala
Telefon: 0707-61 93 92
E-post: emelie.selin@scandlearn.com

Redaktör
Martin Eidensten
Flyglärgatan 7
128 36 Skarpnäck
Telefon: 0703-33 90 21
E-post: martin@eidensten.se

Redaktör
Penny Robertson-Pearce
Turmvägen 4
746 52 Bålsta
Telefon: 0702-75 97 47
E-post: penny.robertson@telia.com

Svensk Fallskärmsport,
ISSN 0280-11-X, är Svenska
Fallskärmsförbundets tidning och distribueras med
fem nummer per år till alla förbundets medlemmar.

Signerade artiklar
Signerade artiklar speglar författarens bild av verkligheten och inte nödvändigtvis Svenska Fallskärmsförbundets.

Insänt material
Redaktionen ansvarar endast för beställt material. Vi förbehåller oss rätten att redigera insända texter. Godkännande av publicering i SFS är samtidigt publiceringsgodkännande av det tryckta materialet som en lågupplöst PDF-fil på hemsida tillhörande SFF eller SFS.

Utgivning
3/16: vecka 39
4/16: vecka 44
5/16: vecka 51
1/17: vecka 15
2/17: vecka 23

Kontakta redaktionen
för besked om nästa materialdag.

Svenska Fallskärmsförbundet
Sjöhagsvägen 2
721 32 Västerås
Telefon kansli / RI: 021-41 41 10
Fax: 021-41 541 19
E-post kansli: info@sff.se
Hemsida: www.sff.se

Omslaget:
Skånes Fallskärmsklubb har en fin sjö en bit från klubben, en naturlig swooppond. Läs mer om klubben på sidan 14.
Foto: Jonas Ramberg.

Kalendariet

**på gång
2016**

SEPTEMBER
2-4: SSC Open, swooptävling.
17-18: Kalottkurs (FKCG).
9-22: VM i Chicago, Mondial.
24-25: Bigway-träning (FKCG).
30-2/10: Rookiehelg (FKCG).

OKTOBER
29-30: Action weekend (FKD).

AUGUSTI
21-28/8: VM i swooping, Farnham, Kanada.
26-27: SM 10-manna speedformation, Vårgårda (FKCG).

NOVEMBER
1: Tävlingsfondsansökan och säsonsplanering för landslag skall vara inne.
11-13: Förbundskonferens.

Hans Berggren

AFF-examination

Under ett par dagar i slutet på maj genomfördes AFF-examination, på Johannisberg i Västerås, för nio deltagare från klubbar runt om i Sverige.

Trots vädret som inte var det allra bästa lyckades deltagarna genomföra sina sex hopp på de två första dagarna för att avsluta tredje dagen med teoriprovet.

Mark Wemhöner, hemmahörande i FKCG, var av Petter tillförordnad ansvarig att hålla i AFF-examineringen tillsammans med två hoppledare, assistenter och sex examinörer. Dessa fick agera elever och ställa deltagarna inför olika situationer som kan uppstå i samband med exit och frifall under elevhoppning. Sex av deltagarna blev godkända att verka som AFF-instruktörer, varav några med efterkrav som är brukligt, när veckan var slut. "Jag tror att många underskattar vad examineringen ställer för krav på deltagarna" säger Mark och fortsätter:

"Bäst klarar sig de som verkligen förberett sig inför examineringen och övat mycket. Det gäller inte bara den personliga färdigheten utan också att man övat på instruktörsrollen. Man behöver göra ganska många hoppmästarhopp och verkligen öva sig i att på ett pedagogiskt sätt kunna briefa och debriefa eleven."

Vissa klubbar anordnar AFF-preparandkurser så att de som är intresserade av att bli AFF-instruktörer har chans att prova på och förbereda sig, vilket kan vara en bra idé för andra klubbar att ta efter.

CYPRES
update automatic**Information om Cypres**

Airtec safety systems gick tidigare i somras ut med information gällande sin räddningsutlösare Cypres: "Efter 25 års erfarenhet och kontinuerlig produktutveckling har Airtec beslutat att ändra regler angående underhåll av Cypres från obligatoriskt till högst rekommenderat."

Observera att det endast gäller Cypres som tillverkats från 2016-01-01 och framåt. Svenska materialkommittén kommer att ta beslut om Airtecs ändring av regeln kommer att gälla även i Sverige. Det troligaste är att vi i Sverige kommer att fortsätta som tidigare, det vill säga obligatorisk service och batteribyte vart fjärde år.

Förtjänststecken 2017

Svenska Fallskärmsförbundet har, i samarbete med Svenska Flygsporförbundet och Riksidrottsförbundet, ett premieringssystem för medlemmar som tävlar och sätter tävlingsrekord. Förtjänststecken är till för att premiera även andra fallskärmsrelaterade prestationer och insatser som gagnar SFF. Förtjänststecken finns i valörerna guld, silver och brons. Bestämmelser för förtjänststecken och utdelningskriterier hittar du på: <http://sff.se/fortjanst>

Det klassiska fotohoppet – här utfört av årets deltagare på tandemutbildningen.

Svenskt deltagande på Bedford World Challenge

Camilla Wealin

Svenska FS4-laget Team Nova från Fallskärmsklubben Syd deltog i världens största tunneltävling i Bedford 1-2 april. Bedford World Challenge samlade drygt 350 lagdeltagare ifrån hela världen i nästan alla grenar. Laget Team Nova som inledde en storsatsning inför SM 2014 fick därefter några avhopp och försöker nu bilda nytt komplett lag igen. De medlemmar som finns kvar sedan starten är Hooman Ahoori, Emil Svensson och Rikard Karlsson på kamera. Till tunneltävlingen anslöt sig även Claudius Natali igen efter att tidigare hoppat av lagsatsningen.

Initiativtagare till lagets deltagande i Bedford var Barbara Gloor från Schweiz som de andra träffade på ett träningsläger i Bedford i vintras. Inför World Challenge hörde Barbara av sig.

Hooman berättar: "Under träningslägret med Pete Allum tränade Barbara ihop med oss eftersom hon var ensam på lägret. Det fungerade utmärkt och när hon hörde av sig i vintras och frågade om vi ville vara med i tävlingen med henne tyckte jag och Emil att det var en kul idé." Han fortsätter: "När även Claudius hoppade på så åkte vi med målsättningen att ha kul och lära av erfarenheten. Vi fick till två timmars träning i tunneln tillsammans innan själva tävlingen."

Tävlingen gick därefter över förväntan när Team Nova som startade i AA-klassen fick ett snitt på 13,5 poäng och slutade på nionde plats av 19 lag. "Det var en fantastiskt kul upplevelse och en värdefull erfarenhet för framtiden. Vi känner oss jätteinspirerade" säger Hooman. "Nu efterlyser vi två ordinarie ambitiösa hoppare som vill ingå i vår fortsatta satsning både utomhus och i vindtunneltävlingar."

Team Novas mål är att göra 300 laghopp och 20 tunneltimmar varje säsong för att verkligen kunna utvecklas som lag. Hooman avslutar: "Om någon är intresserad av att vara med i Team Nova så hör av er!"

Tandemexamination

På Fallskärmsklubben Aros i Västerås genomfördes tandemutbildning med tillhörande examination mellan den nionde och trettonde maj. Ansvarig på plats för utbildningen var riksinstruktören Petter Alfsson-Thoor som med hjälp av Sveriges två enda tandemexaminatorer Rickard Backne och Marcus Jögi hjälptes åt under veckan.

"Det var ett härligt och inspirerande gäng på tretton deltagare som genomförde kurs och examen. Tyvärr blev inte alla godkända", säger Petter och fortsätter: "Det är ju väldigt speciellt med just tandemutbildningen eftersom det är omöjligt att öva de praktiska momenten innan man deltar i kursen."

Det finns planer på att förändra och utveckla kursen för framtiden genom att göra den något längre och på så sätt få in mer övning innan själva examinationen drar igång. Petter förklarar: "Kursen är bra och vi har haft samma koncept i många år, men den kan helt klart bli ännu bättre och framförallt tror jag vi tjänar på att inte ha den alltför komprimerad."

För att bli tandeminstruktör skall man – förutom att uppnå kraven enligt bestämmelserna i SBF – först genomgå en urvalsintervju samt en läkarundersökning. Därefter, efter vissa självstudier, deltar man i kurs och examination som anordnas en gång per år. Om man gått tandemutbildning i utlandet kan man konvertera till svensk tandemlicens genom samma urvalsprocedur och en variant av examinationen.

En av årets godkända tandeminstruktörer var Johanna Säfstén från Stockholms Fallskärmsklubb som därmed blir den andra aktiva kvinnliga tandeminstruktören med svensk licens just nu. I många år har Gunlög Edgren från samma klubb varit ensam tjej och det är helt klart välkommet med fler.

Johanna berättar: "Det var en spännande och lärorik vecka. Så otroligt häftigt att för första gången ha en annan person ihopkopplad med sig själv och det har varit roligt att få följa allas utveckling. När jag förstod att jag var godkänd hade jag ett enormt lyckorus inom mig!"

Nina Forsberg

till minne

Fallskärmsvärlden sörjer.

Vi har mist en älskad vän, partner, entreprenör och eldsjäl. Nina lämnade ett enormt avtryck efter sig.

Positivt, kärleksfullt och omtänksamt drev hon inte bara sporten framåt utan också på ett personligt plan, hjärtligt och innerligt. För mig

och oändligt många har det varit en stor ära och glädje att få dela vänskap, kärlek och samarbete med henne, både i Sverige och internationellt.

Nina är en livstidsmedlem i
allas våra hjärtan.

"Love life like Nina — Lead the way"

/ Malin Sjödin /

Några ord från ordföranden...

Sommarhälsningar till er alla. Jag har just kommit hem från en kortare skärgårdsvistelse där jag hade möjlighet att reflektera kring dödsfallet i Tjeckien, och även kring årets Pridefestival.

Trots den fruktansvärda händelsen, och all den djupa sorgen efter Nina Forsbergs dödsfall, har jag slagits av den fina hanteringen från hela vårt lands hoppare. Inte minst från Paula Zielinski, Svenska Fallskärmsförbundets kommunikationsansvarige.

Vidare upplevde jag det Ninas pappa gjorde i Aftonbladet som en stark och viktig sak för sorgebearbetningen. Att det sedan togs initiativ till en minneshögtid för Nina vittnar om hennes fina personlighet, hennes engagemang för sporten och våra många medlemmar.

I sammanhanget vill jag särskilt lyfta fram Peter Björkman, ordförande i Fallskärmsklubben Cirrus Göteborg, FKCG. Vi har haft många samtal där vi försökt "känna av situationen" hos klubbens medlemmar. Nu har vi även engagerat psykologen Ola Jameson – tidigare riksinstruktör i SFF – för att stötta med expertstöd. Den modellen tror jag mycket på. En avspänd och stöttande dialog mellan förbund och klubb i svåra och känslomässigt komplexa händelser som den här.

På förbunds nivå har jag identifierat ett behov av ett kriskoncept som kan "väckas" med kort varsel. Har ni färdiga krisplaner på din klubb? Om inte, är det mycket nyttigt att samla styrelsen och spela ett mindre antal scenarior där man kan reda ut olika roller och uppdrag. Inte minst hur man förutseende ska försöka styra kommunikationen för att få igenom sitt budskap i det mediala bruset.

Det andra handlar om vår del i årets Pridefestival som tyvärr inte blir av. Från förra årets succé till platt fall om jag spetsar till det, vilket är mycket tråkigt när dessutom Flygsporförbundet, FSE, engagerat sig. Projektledaren Ulrika har mött inget till svalt intresse och evenemanget ställs därför in för Svenska Fallskärmsförbundets och Flygsporförbundets del. Trist på flera olika plan och jag kommer att ta upp frågan med FSE:s ordförande Bengt Lindgren och deras styrelse.

Tills vi ses, låt oss återigen sända en tanke till Ninas anhöriga, hoppkamrater och de av våra medlemmar som på olika sätt kände henne. Låt oss vidare påminna varandra varje dag på hoppfältet – oavsett om man är elev, nykläckta hoppare eller skygod – om hur kul men samtidigt hur mycket det krävs av var och en, för att vi skall kunna bedriva säkra hoppningar inom marginalerna. Låt oss samlas kring matborden, i bastun och på verandan för att diskutera och reflektera vad vi gjort, varför gjorde vi det och vad gör vi i morgon. Så att vi kan vara de förebilder som idrottsrörelsen och Försvarsmakten ser oss som!

Be safe, hoppa smart och ha jättkul! Imorgon åker jag till Skövde för confirmation av guddottern och kommer att sända en tanke till Nina, FKCG och alla runt omkring. Om vädret och tiden medger, ska jag försöka finna vägen till VFK, Västergötlands fallskärmsklubb!

Peo Humla,
ordförande i SFF

E-post: ordforande@sff.se

Svenska Fallskärmsförbundet • Sjöhagsvägen 2 • 721 32 Västerås

TUNG

Det här med att packa en fallskärm rätt och förstå dess funktioner är något killarna på Flygenheten på K3 verkligen kan. Man kan tro att fallskärmar enbart är ämnat för att människor ska kunna hoppa från flygfarkoster men faktum är att man kan göra så mycket mer än så. Flygenheten (FlygE) överblickar och är centrum för fallskärmtjänst och "Unmanned Aerial Vehicle", UAV. Den här styrkan ser över dagens operationer och ser till att allt sker säkert och tryggt.

Text och foto **Emelie Selin**

Uppgiften för Flygenheten är att skapa UAV-system med utbildad personal som är redo för insats. En av huvudpersonerna som alltid är med och drar i trådarna är Anders Ståvemyr, förvaltare. När man betraktar Anders så ser man en man med mycket erfarenhet efter en lång karriär. Anders berättar att efter lumpen hade han åtagit sig lite olika tjänster runt om i landet och befordrades stegvis.

Efter olika kurser fick han förfrågan om att tjänstgöra vid Fallskärmsjägarskolan 1988 och där stannade han i 5 år, följt av några år vid K3:s underrättelseskola med inriktning på

fallskärmtjänst. Därefter ingick han i Särskilda skyddsgruppen (SSG), ett svenskt specialförband, och jobbade med logistik i och utanför Sveriges gränser. Han återgick sedan till K3 som hoppmästare och under 2011 beviljades han titeln Specialistofficer med förvaltares grad (OR 8). Anders uppfattas som en ivrig man, redo för uppdrag och berättar:

"Fallskärmlaster är så effektivt att skicka! Speciellt dit ingen med motorfordon kan ta sig, exempelvis områden med dåliga vägar, översvämningar, jordbävningar och liknande situationer. Just nu ligger deras operationer

last på K3

lite i lä, men det hindrar inte grabbarna på Flygenheten att träna och bedriva sin verksamhet.”

Just när jag besökte Flygenheten höll de på att öva att packa olika sorters pallar samt examinera nyutbildade piloter.

Konsten att packa tungt

”I dagsläget så skickar man saker som livsmedel, filter och drivmedel. Men det går även att skicka så mycket tyngre last.” säger Anders och börjar berätta om de

olika sorters skärmarna. En av fallskärmarerna de har är runt 345 kvadratmeter och kan ta så mycket som ett ton. Något av de tyngre, men dock ömtåliga, sakerna är snöskotrar, fyrhjulingar och annan special last.

”Inte vill man krascha ett antal miljoner i backen på grund av en slarvig packning”, berättar Anders med ett småflin. För de mindre ömtåliga lasterna använder man en så kallad ”high velocityskärm” och de faller ungefär 15-20 meter per se-

kund medans en ömtåligare last där man använder en så kallad ”low velocityskärm” faller 4-8 meter per sekund.

När de packar en fallskärm ser det lite annorlunda ut än när vi packar våra sportfallskärmar. Pilotlinan är fäst i flygplanet, som vid fällningen drar ut fallskärmen. Linorna är samlade i tre slag och sedan ett lock där fallskärmen ligger vikt i sin ficka. Själva packningen utförs av ett annat företag som Försvarsmakten hyr tjänster av.

forts. på sidan 10 ►

Svenska Fallskärmsförbundets styrelse

Ordförande – Peo Humla.

Vice ordförande – Gunilla Sigurd.

Kassör – Stefan Nilsson.

Ledamot – Daniel Ingered.

Ledamot – Paula Zielinski.

Suppleant – Uno Asker.

Suppleant – Jens Grahn.

Revisorer

Revisorer – Leif Carlström och Bengt Johansson.

Revisorsuppleant – Ulf Hjalmarsson.

Valberedning

Ledamöter – Robbin Havasi, Magnus Våge och Sven Pettersson.

Suppleant – vakant.

Representanter i Flygsportförbundet

Ordinarie representant – Narit Pidokrajt.

Suppleant – Penny Robertson-Pearce.

Ledamot valberedning: Lennart Vestbom.

Suppleant valberedning: Andreas Frisk.

Svenska Fallskärmsförbundets styrelsemedlemmar. För deras ansvarsområden, se ”Kontakta SFF” på sidan 35.

Peo Humla,
ordförande

Gunilla Sigurd,
vice ordförande

Stefan Nilsson,
kassör

Daniel Ingered,
ledamot

Paula Zielinski,
ledamot

Uno Asker,
suppleant

Jens Grahn,
suppleant

Kanslichef och
riksinstruktör

Petter
Alfsson-Thoor

Klubbkollen

fallskärmsklubb

I nordöstra Skåne, 12 km söder om Kristianstad i den lilla orten Everöd, på Kristianstad Österlen Airport håller Skånes Fallskärmsklubb till. Andréas Ekström som är klubbens chefsinstruktör sedan tre år tillbaka säger lite blygsamt: "Jag skall inte säga att vi är Sveriges bästa fallskärmsklubb som många andra säger, vi är inte störst och vi är inte snabbast men jag vågar påstå att vi är Sveriges trevligaste fallskärmsklubb" säger han med eftertryck.

Text Penny Robertson-Pearce

Foto Jonas Ramberg

Skånes Fallskärmsklubb är en av Sveriges äldsta klubbar och bildades 1963. Thomas Björk är ordförande sedan sex år och Andréas Ekström som snart firar 20 år i sporten är klubbens chefsinstruktör. Han berättar att "Faciliteterna är riktigt bra med stor hangar där vi har gott om packyta, manifest och marka."

"I den stora klubbstugan finns rejält kök, duschar och en stor bastu", fortsätter Andréas: "Det bästa är nog ändå den stora verandan som vetter mot vår magiska eldstad. Det är lika mysigt på klubben dag som natt."

Andreas förklarar att Skånes Fallskärmsklubb är den "lilla storklubben" där alla verkligen känner alla och det geografiska läget gör att alla stannar på klubben hela helgerna vilket ger en otroligt fin gemenskap.

Många evenemang

Skånes Fallskärmsklubb hamnade ordentligt på den internationella fallskärmskartan när de i tre år anordnade Swedish Freefly Festival, sista gången 2004. Sexhundra hoppare från hela världen kom och välrenommerade toppcoacher var på

plats. Efter det tog midsommarboogiet plats som tradition.

Många gästhoppare från hela Sverige besöker klubben när det traditionella midsommarboogiet äger rum vartannat år. Boogiet har arrangerats vartannat år under tio års tid, och är otroligt uppskattat. Boogiet har samarrangerats med både Stockholms fallskärmsklubb och Fallskärmsklubben Cirrus Göteborg, vilket då inneburit att man haft tillgång till flera större flygplan. Senast det arrangerades, 2015, så var det FKCG och SFK som hjälptes åt med evenemanget.

Corazon Ottwall Eriksson som var organisatör då berättar: "Det var nästan 200 hoppare på plats, främst från Sverige och Danmark men totalt från tio olika länder. Från Sverige kom det gästhoppare från elva olika klubbar." Corazon fortsätter: "Totalt gjorde vi drygt femtonhundra hopp och förutom hoppning hade vi också många andra uppskattade aktiviteter som till exempel kalottkurser, bubble

ball, skumtält, diverse tävlingar och såklart midsommarlekar.”

Det är ännu oklart om det blir midsommarboogie juni 2017 eftersom det finns planer på ett Herculesboogie samma år. ”Det är mycket möjligt att vi skjuter upp nästa boogie till 2018 istället”, avslutar Corazon.

Hela Skåne i sikte

”Utsikten i frifall är magisk” säger Andréas som förklarar att en dag med riktigt klar luft kan man se hela Skånes kustremsa och till och med ända bort till Köpenhamn. Klubben ordnar regelbundet strandlandningar under hela sommaren på den breda fina sandstranden i Åhus. Dit är de välkomna egentligen när som helst. Bara ett snabbt telefonsamtal för att informera polisen och sedan drar de ihop ett gäng för strandlandning. Efter hoppet blir det skönt strandhäng på någon av strandens restauranger.

”Ett annat uppskattat återkommande event är när vi vattenlandar i en fin liten sjö en bit från klubben som får agera naturlig swooppönd”, berättar Andréas.

Tävlingar tradition i klubben

Skånes Fallskärmsklubb brukar stå som värd för distriktsmästerskapet i precision, lagprecision och FS4 för hela södra Sveriges klubbar. Andréas berättar att det ”tyvärr brukar vara lite klen uppslutning och att inte ens alla klubbar brukar vara

representerade. Det skulle absolut kunna vara fler deltagare!”

SFK anordnar också en hel del klubb-tävlingar, bland annat den årliga ”bum-bibucklan” för alla olika nivåer. Grenen är en modifierad FS2-tävling och det brukar bli stort deltagarantal.

På nittioalet hade Skånes Fallskärmsklubb ett FS4-lag, ”Pink Panthers”, som nådde hela vägen till världsmästerskapen. Klubben gillar tävling och har flera nya FS4-lag på gång som satsar på tävlingsdeltagande i SM. Man har även ett lag, ”Fast Scones”, som årligen deltar i SM i tiomanna speedformation. Laget brukar i stort sett alltid ta medalj av antingen silver- eller bronsvalör.

SFK sätter även precisionshoppning på kartan med Mikael Alpfors i spetsen som blev nordisk mästare 2015 på Bulltofta i Malmö. ”Annars skulle jag nog säga att intresset för friflygning tar över mer och mer och vi har många superduktiga friflygare i klubben” säger Andréas.

Avslutningsvis tillägger Andréas leende: ”Vi hoppas att många gästhoppare vill besöka oss och vi kommer välkomna dem med öppna armar eftersom vi är ’Sveriges trevligaste fallskärmsklubb!’”

Fin sjö som naturlig swooppönd.

Jonas Riemberg

Klubb fakta Skånes Fallskärmsklubb

Antal medlemmar: 132.

Tandempiloter: Cirka 10.

Hoppmästare: 32.

Hoppledare: 36.

Kursledare: 10 aktiva.

Kurser per säsong: 4 (cirka 40 elever utbildas varje år).

Hoppfält: Kristianstad Österlen Airport, Everöd.

Säsong: Mars till november. Även en del vinterhoppning.

Hopptider: Lördag till söndag 9.00 - 20.00. Hoppveckor måndag till söndag 9.00 - 20.00 vecka 28, 29 och 30.

Hoppriiser: medlem 180 kronor och icke medlem 195.

Flygplan: De Havilland Beaver ”Bä-

vern” som tar 10 hoppare till 4000 meter på 14 minuter. Har även en Cessna 206 för 6 hoppare som används vid behov. Planen är att använda det mer i år för att kunna utöka tandemverksamheten.

Sovplatser: Cirka 50 bäddar fördelat på två sovbareacker.

Marka: Öppet alla hoppdagar där vi serverar frukost, lunch och fika.

Vid dåligt väder: Riktigt bra gokartbana i närheten. 15 minuters bilresa in till Kristianstad där det mesta finns.

Övrigt: Två mil till fina badstränder i Åhus.

Webbida: www.skydiveskane.se

Sun Path STUDENT

Sun Path Quality, SkyHook Equipped
Retail Price 2375 USD

In Sweden contact:
www.uffeshoppshop.se

Uffe's Hopp Shop

SKYHOOK RSL

PIA Sustaining member of the PIA

Made with pride in Ræford, NC, USA

www.sunpath.com

www.sunpath.com

får felfunktioner av något slag, och de faller mycket last.

Lasta och fälla – ett samspel

För att utföra jobbet måste man vara intresserad av att transportera materiel på detta sätt samt förstå fallskärmens funktioner och hur man på bästa sätt packar och ser till att den landar skyddat, oavsett last. På Flygenheten står de redo att skicka 50 ton och mer, vilket tar ungefär 24 timmar att förbereda. En standardlast för två man tar ungefär två timmar beroende på hur komplext godset är.

För att packa den här typen av last krävs att man har en arbetsgrupp av kunniga människor: en styrman, en fjärrman, två lastmästare, en befälhavare, en maskinist, en navigatör och en hoppmästare. Alla har sin specifika uppgift för att se till att lasten fraktas säkert från A till B.

Flygenheten hade vid vårt besök stöd från ett arbetslag från F16 som jobbar enbart med flyglogistik. De hjälpte bland annat till med att lasta kollin på flygplanet. Så fort allt gods var fastspänt i turordning var det dags att ge sig av. Just

vid denna turen skulle lasten fällas med fem minuters mellanrum på olika platser.

Väl i flygplanet – en C130 Hercules – fick man en annan känsla av att hur det kan vara att flyga. Det var väldigt annorlunda mot till exempel våra Cessnor och Twin-Ottrar, eller för den delen kommersiella passagerarflygplan. Men så kanske det var för att besättningen övade krigsflygning. För dig som har lätt för att bli illamående rekommenderas att ta ett piller mot åksjuka om du får hänga med på en sådan tur.

När väl tiden var inne för fällning stod hoppmästaren redo och rampen öppnades. Karlsborgs vackra landskap med skogar och insjöar susade förbi bara 200 meter under oss och då började fällningsarbetet. Hoppmästaren fick signal, drog genast bort spärren och lasten började åka på sin räls ända ut på rampen där den åkte av. Pilotlinan som satt fast i en vajer på flygplanet drog på en knapp sekund ut fallskärmen och två sekunder efter ser man en rundkalott med kolli singla iväg. Det var på något sätt vackert!

Precis fällning ger precision

Någon timme senare står man på marken igen. Den här gången tillsammans med fällningsledaren Peter Winroth på det anrika hoppfältet Flygebyen strax utanför Karlsborg. Han går igenom hur en last fälls när vi står ute på fältet och inväntar planet. Peter har en radio i handen för att kommunicera med besättningen ombord och bredvid sig har han ställt upp ett instrument för att mäta vindens riktning, dess hastighet med mera.

På fältet är koner uppställda för den här övningen, som ska markera var lasten ska landa. Det rör sig om sekunder för

att lasten inte ska hamna fel och det gäller att alla är på tårna när det är dags.

Peter berättar: ”En gång var det en lastmästare som fällde för tidigt, det slutade med att 900 kilo hängde i ett träd.”

Viss skicklighet krävs alltså. Alla moment måste därför räknas, till exempel reaktionstid och aktivitetstid. När lastmästaren får grön signal att fälla lasten ska utförandet ske omgående.

Från marken ser vi att de nu har fällt och från den här distansen ser fallskärmarna ut att vara tämligen små. Men ju närmare de singlar ner mot marken desto större tornar de upp sig. Vi hoppar in i bilen för att köra närmare och kunna mäta avståndet från konerna.

Man inser snabbt vikten av att packa lasten rätt. Den landar otroligt hårt och det är tur att flera lager wellpapp med vaddering kan dämpa det värsta. När kollit står stilla hjälps vi åt att samla ihop samtliga skärmar och då känner man verkligen vilken styrka det finns i fallskärmens gigantiska tygomfång när den plötsligt tar vind. Inte konstigt att det kan lyfta över ett ton. Så fort kalotten har kollapsat återigen så viker vi ihop den lite slarvigt och väntar på lastbilen som ska komma och plocka upp dem.

Hela den här processen gör att man blir fylld av förundran över fallskärmens breda användningsområde. Att det kan fungera så smidigt att packa, lasta och fälla i stort sett vad som helst upp till ett ton.

Tänk att en fallskärm kan vara så värdefull och fungera så annorlunda än i den verklighet man själv lever i, det vill säga i tävling och lek. Någonstans i världen kanske någon sitter och väntar på en fallskärm i ett helt annat syfte, kanske till och med för överlevnads skull. ■

Tårar och skratt på

Text Maria Johansson
Foto Emmelie Josefsson

Mitt första längre samtal med Nina Forsberg var i den nyöppnade vind-tunneln i Bromma. Vi satt ner och diskuterade hur mycket man kunde satsa för att bli bra. Nina drog igång på alla växlar och efter några korta frågor lade hon snabbt upp ett förslag och en budget för mig, med scenario A, B och C. Hon tittade intensivt på mig och hade en kort och kraftfull utläggning om att inte vara så där ljummet resonabel som folk kan vara. Budskapet var; vill du något – kör på fullt ut, bara kör! Och jag log för mig själv och började förstå att den här tjejen betyder drag. Här kan man tanka inspiration.

Tyvärr blev tillfällena alldeles för få. Ninas tragiska landningsolycka i Tjeckien i mitten på juni lämnade en fallskärmsvärld i sorg. På minnesstunden i Näsinge den 16-17 juni samlades närmare 200 personer – familj och vänner, både fallskärms hoppare och icke-hoppare, för att lyssna på minnen och fira den omtyckta tjejen från Malmö.

Festen och minnesstunden inleddes på lördagkvällen på Näsinges gräsfält, under idylliskt solsken och blå himmel fläckad med små, vita molntussar uppradade symmetriska i band. En kväll med många glada återseenden och samtidigt, en kväll där allt det vackra gör ont. En grillbuffé serverades under ett partytält där även minnestalen hölls. De handlade bland annat om Ninas driv, organisationsförmåga och hennes stora engagemang – både i fallskärmsvärlden med att driva Skydive Sweden, med miljöengagemanget med ekokedjan Barista och organisationen Better Globe. Men kanske särskilt betonades hennes livsbejakande och varma sätt att ställa upp och ta hand om andra. Hur mycket hon betytt för så många. Och så orden som ofta förknippades med Nina – vi hjälps åt, och det löser sig. Som ett ytterligare exempel på Ninas organisationsinnehåll läste hennes pappa Lennart upp en text från mars 2015 ur vita arkivet (utdrag längst ner).

Den ljusa sommarkvällen blandades upp av tårar, minnen, igenkännande leenden och skratt. Den var även invigningen för Ninas nybyggda bar med ekologiskt vin och öl. Efter en video redigerad av Johannes Bergfors fortsatte festen långt in på natten.

På söndagens eftermiddag åkte vi båt ut till Koster, där askan från Ninas kropp spreds i vattnet utanför kusten. Allt i enighet med hennes egen önskan. Vi stod tysta som åskådare på stranden där otaliga in hopp genomförts, försökte förstå och ta in det som nu blev så konkret.

Efter en kortare paus byggdes sedan en 160-manna headdown-formation på stranden. Ambitionen var att från denna släppa heliumballonger. När vi slutligen stod uppställda, hand i hand med färgglada ballonger mellan fingrarna, klagade någon på tanken att släppa ut dem i

minnesstund

naturen. Någon ropade att vi kunde spräcka dem istället och planen ändrades direkt – på signal smälldes ett hundratal ballonger i en sprakande ljudkedja, som snart dog ut och följdes av barnligt fnissande och gapskratt. Alla trasiga ballongrester samlades sedan snabbt upp i en svart sopsäck, snyggt och prydligt. Vid närmare eftertanke var det nog så Nina ville att det skulle bli, påtalade hennes mamma Carin.

Skydive Sweden bjöd på buffémiddag på Kostergården, och när den ljumma sommarkvällen började skymma gick vi tillbaka till stranden för att tända gravljus i sanden. Ytterligare en fin stund i tystnad och vågbrus och stilla tankar kring det ofattbara. Den svindlande insikten att det kan och har hänt, trots Ninas säkerhetstänk, och trots att vi är många som lever med risktagande och som vet så väl hur liv och död kan ändras på en sekund. Den kommande internationellt erkända friflygarveckan Angle week i Näsinge som Nina organiserat ville hon tillägna till minne av den australiensiske hopparen Ty Baird, som var en god vän och som skulle coacha där men som förolyckades i mars i år. Jag minns att jag läst ett citat från Ty när han kommenterat hur någon nära gått förlorad. Hur han menade att det aldrig blir lättare när man förlorar vänner, och samtidigt hur han påtalade den starka anledning varför vi måste fortsätta göra det vi vill, att leva, söka och hitta känslan av glädje, rörelse och energi. När Ty dog var Nina närvarande hos hans anhöriga och

levde samtidigt enligt just det budskapet. Och den egna text hon skrivit för eftervärlden beskrev detsamma:

"Om detta läses upp då är jag död. Vill ändå säga ett par sista ord, gillar att få sista ordet. Jag älskade livet och skulle inte vilja ändra en sekund av det. Ta tillvara på varenda sekund av det då du aldrig vet när det ska ta slut. Familj, vänner är det viktigaste du har, ta tillvara på det. Gör vad du älskar istället för att bara drömma om det. Kom ihåg mig med den glädjen och energin jag spred. Och tänk alltid att idag kan bli den bästa dagen."

Ytterligare en minnesstund hölls i Malmö den 20 augusti med lika många deltagare som i Näsinge. ■

Not. För dig som vill bidra till Ninas minne har en fond upprättats. Fonden kommer att stödja och uppmuntra framstående och engagerade personer som bidrar till sporten på samma sätt som Nina gjorde. Swisha 076 764 266 5 märkt NINA FOUND.

Vad hände på SAFETY DAY

Text Penny Robertson-Pearce och Emelie Selin

"Vi körde en halv dag hela gruppen, pratade och reflekterade över lokala regler på klubben samt vikten av stress och logik. Vi pratade även mycket om nödhopp, vilket dock kan vara svårt att på riktigt förstå eftersom man inte utsätts för det till vardags. Där fick piloterna berätta ur deras perspektiv vad det är som händer och att det inte alltid är panik, de är tränade. Vi tog även upp 'no blame-kultur', men det är något vi har jobbat med flera år. För mig ska det vara fritt fram att berätta saker, oavsett vad det är. Jag uppmuntrade till blå rapporter, och de har redan kommit in tre stycken."

Fallskärmsklubben Dala, chefsinstruktör Christer Dahl

"Vi samtalade mest om hysterin kring att byta ner till mindre kalltstorlek för digt samt om kamerahoppning och vikten av att ha en godkänd hjälm med kutthandtag. Sedan lade vi även tid på att uppmuntra till att skriva blå rapporter. Det är inte så farligt och gör man det bara enkelt och papperen lätt tillgängliga så finns det alla möjligheter att rapportera. Efter det har vi fått in flera blå, och även en röd – som i och för sig måste skrivas."

Söderhamns Fallskärmsklubb, chefsinstruktör Sven "Nenne" Pettersson

"Vi följde och gick igenom SFF:s agenda, och det uppskattades framför allt av våra nytillkomna medlemmar som inte haft så lång tid i sporten att fördjupa sina kunskaper. Vi hade bland annat genomgång av utrustning, rutiner i manifestet, hantering av materiel, flygplans- och fältrutiner. Men också agerande vid olyckor eller incidenter – vem som gör vad och varför. Vi diskuterade även varför vi har de regler och förordningar vi har, för att öka förståelsen kring risker i hoppningen."

Sundsvalls Fallskärmsklubb, chefsinstruktör Chris Rehn

"Safety-day var otroligt uppskattat bland samtliga deltagare. Vi delade egna erfarenheter och diskuterade om det skulle vara en blå rapport på dessa händelser eller till och med en röd rapport. Vi körde en rundvandring på klubben och pekade ut viktiga detaljer och rutiner som kan göra skillnad vid en nödsituation. Dagen var så uppskattad att vi planerar att ha en mini-safety-day i augusti eller september när man är som mest varm i kläderna."

Örebro Fallskärmsklubb, chefsinstruktör Joel Christiansson

"Vi hade en heldag med riktigt bra diskussioner i alla ämnen. Bland annat presenterade vi de nya rutinerna för vinkelflygning som vi tagit fram, vilket uppskattades. För att vinkelflyga måste man numera få en liten utbildning om man vill göra det med andra hoppare. Vi lägger stor vikt på att ledaren har koll på läget. Vi körde även passet "vad är en liten fallskärm?" vilket också var uppskattat. Det får folk att tänka till lite, vilket jag gillar. Även 'no blame-kultur' tyckte medlemmarna var bra att resonera kring."

Fallskärmsklubben Cirrus Göteborg, chefsinstruktör Robert Alasuutari

"På vår klubb pratade vi mycket om 'no-blamekultur' och dess innebörd. Vi alla är på något sätt mer eller mindre en del av den och jag tror att det finns ett arbete långt framöver för att både kunna ge kritik men också för att kunna ta sådan på rätt sätt. För att man ska våga öppna sig bör alla, oavsett hur lång erfarenhet eller hur många hopp man har, 'ge sig till känna'. Ingen är perfekt."

Östersunds Fallskärmsklubb, chefsinstruktör Håkan Schwartz

"Vi delade upp dagen i två halvdagar. Den ena halvan riktades mer till A- och B-certare som delvis skulle göra sina säkerhetssamtal, vilka senare diskuterades. En del av tiden ägnades åt att prata om 'no blame-kultur' och uppmuntring att skriva blå rapporter. Vi upplyste även om vikten av försäkringar vid utlandsvistelser i samband med fallskärms-hoppning, och att påtala att våra regler fortfarande gäller när man hoppar utomlands – om det inte är så att hoppfältet där har högre regler. Den andra halvdagen ägnades åt rullträning och vad man bör tänka från att man lämnar flygplanet till att man har landat. Vi hade också träning av nödhopp som piloterna höll i. Det flesta reflektioner dök upp på en gång men det fanns även tillfälle under kvällen att dela sina tankar."

Stockholms Fallskärmsklubb, chefsinstruktör Monica Paulsson

"FGCC hade ingen safety-day eftersom klubben enbart riktar sig till tävling och landslag. Därför kommer medlemmarna från andra klubbar där de deltar i respektive klubs engagemang."

Fallskärmsklubben Gefle CREW club, chefsinstruktör Dan Ondrejka

"På vår safety-day lade vi stort fokus på nödprocedurer i planet. Det är ju en situation vi alla hoppas få slipa men man kan aldrig vara nog förberedd. Vi övade flera praktiska scenarion med tonvikt på kommunikation mellan piloten och hopparna. Det kändes som en väldigt nyttig övning och vi tipsar härmed andra klubbar att genomföra en sådan."

**Skånes Fallskärmsklubb,
chefsinstruktör Andréas Ekström**

"Vi i Västergötlands Fallskärmsklubb, som är återstartad efter flera år utan verksamhet, väntade på godkännande från Flygsportförbundet när det var safety-day. Det gjorde att vi inte hade någon planerad aktivitet. Självklart satsar vi på en safety-day nästa år."

**Västergötlands Fallskärmsklubb,
chefsinstruktör Svante Lundgren**

Årets safety-day blev mycket lyckad, vi hade 55 medlemmar på plats och en bra blandning av gamla råvar och nybörjare i sporten. En förändring vi gjorde jämfört med förra året var att vi satsade på helklass istället för stationer och det gav bättre flyt och engagemang. Vi inledde med att jag presenterade information från riksinstruktören samt Utbildnings- och säkerhetskommittén, till exempel regler för att förnya, landningsriktning, vikten av säkringsbälte med mera. Vi gick också igenom checklistan från BAS-kursen och efter det hade vi en diskussion kring uthoppssordning. En av våra erfarna hoppleddare berättade om sina erfarenheter av när olyckan är framme och liv helt plötsligt måste räddas. Vi avslutade med att i mindre grupper resonera kring 'no blame-kultur' där vi delade med oss av självupplevda eller bevittnade erfarenheter, det vill säga både bra och mindre bra agerande. Tidsmässigt är slutet av mars mycket bättre för oss, det innebar att vi kunde använda safety-day som en start på säsongen, de första lifterna gjordes också dagen efter. En sak vi planerar att införa till nästa år är en genomgång av första hjälpen.

Fallskärmsklubben SYD, chefsinstruktör Mats Edström

**Gotlands Fallskärmsklubb,
chefsinstruktör Dag Svensson:**

"Vi hade stor uppslutning och ett ganska fullspäckat program men det var några saker vi belyste lite extra. Vår närhet till havet i alla väderstreck kräver hög medvetenhet hos både hoppare och framförallt hos våra hoppleddare. Vi pratade igenom vilka procedurer vi har vid misstänkt vattenlandning. Efter drunkningsolyckan 1994 tog vi mycket lärdom och det är viktigt att alla förstår de risker som finns. Vi pratade även en hel del om den mest sannolika olycksrisken på vår klubb, nämligen kalottkollision. Vi har märkt att på hemmaplan – där vi alltid är så få i luften samtidigt – är det lätt att vi blir bekväma och lite slarviga när vi flyger våra skärmar. Det är viktigt att belysa och att påminna varandra om att se sig omkring ordentligt."

"Vi pratade mycket om svensk hoppkultur och hur den skiljer sig mellan olika klubbar i Sverige. Många upplever att olika klubbar trycker på olika säkerhetsaspekter vilket antagligen beror på hur stor verksamhet man har. Vi pratade även om hoppning utomlands och vad som eventuellt skiljer sig där när det gäller regler och säkerhetstänk. Vi var överens om att Sverige generellt har ett mycket bra säkerhetsarbete. En av flera stationer under dagen handlade om felfunktioner som är återkommande i reservdragsstatistiken och hur man kan undvika flera av dem. Något som vi önskar är att man som hoppare i framtiden skall kunna ta del av de blå rapporter som skrivs så att man kan ta lärdom av andras misstag. Hur man kan göra dem tillgängliga, till exempel via hemsidan, kanske är något för förbundet att fundera på."

**Halmstads Fallskärmsklubb,
chefsinstruktör Mats Svensson**

"Efter förra årets mangranna uppslutning på safety-day hade vi hoppats på samma intresse i år. Tyvärr var det ganska få som deltog på årets upplaga, säkert beroende på att vi redan tidigare i år erbjudit ett flertal förnyelsemöten före själva safety-day. Vi hade planerat ett ganska fullspäckat program med bland annat genomgång av liftchefens tillika hoppmästarens uppgift i planet. Vilka riktlinjer som gäller vid liftindelning och vid eventuellt nödhopp, där också piloterna hjälpte till med teoretisk och praktisk genomgång. Ett populärt inlägg var årets materielpass där det fanns möjlighet att dra reserven och ta en titt på hur hela proceduren går till vid ett reservdrag. Vi som var på plats var mycket nöjda med årets safety-day."

Linköpings Fallskärmsklubb, chefsinstruktör Richard Bergh

"I Nyköping hade vi teoretiskt förnyelseprov som vi har varje år för alla med A- till D-certifikat. Svaren diskuterades därefter gemensamt. I övrigt lade vi mest fokus på frifalls- och kalottkollisioner. Vi tittade på filmmaterial och hade sedan öppna diskussioner, som var mycket givande, om framförallt hur vi ska agera för att undvika farliga situationer. Sist på dagen genomförde vi reservdrag i selen för alla de med elev- till B-licens."

Nyköpings Fallskärmsklubb, chefsinstruktör Patrik Forsberg

"Vi hade flera indelade grupper som under dagen fick besöka tre olika stationer. Den mest uppskattade stationen var en tretimmarskurs i akutsjukvård i händelse av olycka som en medlem i klubben, Martin Nyblad höll i. Han jobbar till vardags som ambulanssjukvårdare. Sist på dagen hölls en mycket uppskattad föreläsning av en före detta hoppare i Västeråsklubben, Sami Häkälä, som berättade om sin kalottkollisionsolycka för drygt tio år sedan. Det blev en allvarlig men nog så nyttig påminnelse om vikten att se upp för varandra när vi går in för landning."

**Fallskärmsklubben Aros,
chefsinstruktör Fredrik "Vesslan" Wesslén**

"Vi började dagen med en avrovnings-tipspromenad med frågor som rörde dagens planerade samtalsämnen. Det blev bra diskussioner och allt eftersom dagen gick kom vi fram till de rätta svaren. Vi hade många olika pass, och många diskussioner handlade om att hoppa tillsammans, med de olika riskmoment som finns både i frifallet och under kalott."

**Fallskärmsklubben Hoppet Småland,
chefsinstruktör Pethrus Folkesson**

SVENSKT guld och brons på

NM i VOSS

Echochamber tog guld-
det på NM i Voss: Jo-
han Edvall, Ulf Liljen-
bäck, Rikard Rodensjö
och Martin Bäcklin.

När nordiska mästerskapet i indoor skydiving avgjordes i norska Voss helgen 15-16 april var inte färre än elva svenskar närvarande. Dynamiska tvåmannalaget Enter, FS4-lagen Echochamber och Team X samt från svenska domarkåren, Zeljko Tanaskovic.

Text Penny Robertson-Pearce

Foto Ron Holan

Laget Echochamber bildades för ett år sedan när den svenska vindtunneln Bodyflight i Bromma öppnade portarna och möjliggjorde kontinuerlig träning. Laget som består av fyra riktigt rutinerade hoppare – Ulf Liljenbäck, Martin Bäcklin, Johan ”Smögen” Edvall och Rikard Rodensjö – har hela tiden tänkt att Echochamber skulle vara ett rent tunnel-lag. ”Men man vet aldrig”, säger Martin Bäcklin och förklarar att även om det egentligen inte finns några planer på deltagande i sommarens SM utomhus, är det ändå inte helt uteslutet.

Efter att laget deltagit på svenska mästerskapen i Bromma i februari med mycket bra resultat kändes det rätt naturligt att anmäla intresse till att få åka på nordiska mästerskapen i Voss.

”Segern på NM i Voss var såklart vår största framgång hittills. Vårt mål före tävlingen var helt klart att satsa på guld-

medalj, vi var också lite av förhandsfavoriter och därför kändes det extra skönt att alla i laget klarade av att leverera även under press” berättar Martin.

”Vi är otroligt nöjda med vår insats och snittet på 23,2 är faktiskt ett riktigt bra snitt som helt klart även skulle räckt ganska långt i andra internationella sammanhang”, fyller ”Smögen” i.

Echochamber tror att deras träningsplan är ett vinnande koncept. De tränar ofta och kontinuerligt – en gång per månad träffas de på Bodyflight och tränar. Nu hoppas de att tävlingskommittén och grenansvarige Robbin Havasi ska ge dem möjlighet att få delta på världscupen i Warszawa i höst. Idag finns inget uttaget landslag i FS4 och Echochamber vill utmana de svenska mästarna Gryttjom Volo om toppositionen i Sverige.

”Helst skulle vi se att flera lag fick möjlighet att åka på de internationella

I tunneln: svenska Enter med Alex Ranström och Jens Lindblad.

Dynamisk tvåmanna (D2W)

	1	2	3	totalt
1. VossVind D2W, Norge	100	99	99	298,0
2. Zion D2W, Norge	84	100	96	280,0
3. Enter, Sverige	87	98	92	277,0
4. Taas, Finland	72	75	79	226,0
(** Sky Pioneers, Ryssland	92	96	100	288,0)

Vi presenterar här bara de grenar som hade svenska deltagare. Ytterligare grenar var friflygning intermediate, freestyle öppen klass, vertikal FS öppen klass, FS4 A-klass samt FS4 AA-klass. ** Sky Pioneers från Ryssland deltog i tävlingen, men utanför nordiska mästerskapen.

FS4, öppna klassen

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	totalt
1. Echochamber, Sverige	19	30	23	24	18	19	26	19	30	24	232
2. Pangea, Danmark	17	31	21	25	16	16	24	14	29	22	215
3. Polar Blue, Norge	17	28	22	15	18	13	20	19	25	21	198
4. Siste Firern, Norge	17	26	18	19	16	15	23	17	21	20	192
5. Voss Avanti, Norge	12	24	14	18	14	15	20	15	17	18	167
6. Team X, Sverige	15	24	15	18	13	15	19	13	18	16	166

tävlingarna", säger "Smögen" och fortsätter: "Det skulle vara väldigt bra för svensk fallskärmssports utveckling."

Alla i laget vill verkligen betona vilket bra arrangemang NM i Voss var: "Det var väldigt professionellt genomfört och allt flöt otroligt smidigt. Att tävlingen avgjordes på två tävlingsdagar gjorde att det blev ett mer behagligt tempo och tävlingens alla finalrundor kunde påbörjas redan vid 15.00 på lördagen."

Efter tävlingens slut samlades alla deltagare på en hyrd biograf i stan för bankett och prisutdelning. Prisutdelningen var pampig med nationalsång och allt och såklart firade de nordiska mästarna ordentligt på kvällen.

Enter redo för världscupen

De regerande svenska mästarna i dynamisk tvåmanna (D2W), laget Enter, levererade även de i Voss. Enter består av Jens Lindblad och Alex Ranström.

"Vår målsättning var helt klart att ta medalj i Voss", säger Alex. "Annars hade vi blivit besvikna".

Jens fortsätter: "Vi är otroligt nöjda med vår insats. Vi höll en hög och jämn nivå genom hela tävlingen utan några misstag. Vi visste att laget 'Vossvind' från Norge är ett otroligt starkt och bra lag. Framför allt är deras fria program snäp-

pet svårare än vårt. Men vi känner att vi närmar oss och på sikt hoppas vi kunna ge dem och andra bra internationella lag en match", berättar Jens.

Alex fyller i: "Vi fick kämpa mot ryssarna om bronsmedaljen och vann den avgörande tie-breaken. Då har man bara

en minut på sig att visualisera och komma ihåg lottningen för speedrundan". Enter presterade alltså bäst där och knep därmed bronsplatsen!

Enter som bildades 2014 har hunnit med tre tävlingar så här långt. Förutom SM och NM, även en tävling i S:t Peters-

Prispallen på inomhus-NM i dynamisk tvåmanna: Zion D2W och VossVind D2W, båda från Norge. Till höger svenska Enter med Alex Ranström och Jens Lindblad.

forts. på sidan 16 ➤

Team X: Katarina Sonnevi, Lena Erlandsson, Bodil Almberg och Johanna Forslund.

burg i fjol. Enter togs ut som Sveriges första landslag i D2W redan efter SM-segern och satsar nu på världscupen i Warszawa i oktober.

”Vi ser fram emot det” säger Alex. ”Vi har visat att vi håller internationell klass och vi känner att vi utvecklas hela tiden”.

Enter håller med maghopparna om att tävlingen var otroligt bra organiserad för de omkring 70 deltagarna från Norge, Sverige, Danmark, Finland och Ryssland

”Schemat och hela organisationen flöt på hur smidigt som helst”, avslutar Alex och Jens.

Team X höjde sitt snitt

Tjejlaget Team X som bildades under hösten 2015 är ännu så länge ett renodlat tunnelling i FS4. Johanna Forslund och Bodil Almberg har tidigare tävlat en hel

del tillsammans i Team eXact. Tillsammans med Lena Erlandsson och Katarina Sonnevi har de nu hunnit tävla både på SM och NM i vindtunnel under året.

Katarina kom in i laget ett dygn innan SM, efter att lagets dåvarande point slagit axeln ur led under sista lagträningen.

Under nordiska mästerskapen höjde laget sitt snitt från SM med 1,8 poäng – det vill säga från 14,8 till 16,6 – något som tjejerna är nöjda med.

Katarina berättar: ”Efter SM blev vi sugna på att åka även på NM och målet var framför allt att höja vårt snitt vilket vi också lyckades med.” Hon fortsätter:

”Vi var aldrig med i medaljstriden men vi kommer att fortsätta träna regelbundet tillsammans och vårt mål är framför allt SM 2017 då vi verkligen hoppas att det blir en öppen damklass.”

Echochamber: Rikard Rodensjö, Johan ”Smögen” Edvall, Ulf Liljenbäck och Martin Bäcklin.

Laget kommer nu att försöka få semester för att kunna åka till världscupen i Warszawa i oktober. ”Det skulle vara jättekul, vi vill verkligen tävla!” säger Katarina med eftertryck.

Liksom alla övriga svenska deltagare var även Team X väldigt nöjda med arrangemanget. ”Det bästa var den snabba bedömningen så att man fick veta sina resultat ganska snabbt efter varje runda. Det gjorde hela tävlingen lite mer spännande och dessutom hade de en speaker som presenterade lag och resultat alltförstom” avslutar Katarina.

Svensk chefsdomare på plats

Zeljko Tanaskovic med sin långa erfarenhet som domare både i Sverige och internationellt var inbjuden till Vossvind för att döma FS och VFS.

”På plats fick jag veta att jag tydligen var chefsdomare för de grenarna också”, skrattar Zeljko. ”I vanliga fall får man veta det långt i förväg men nu blev jag delegerad uppgiften på plats.”

Tävlingen hade cirka tio domare och drygt 70 deltagare. Zeljko berättar: ”Det var ett väldigt bra upplägg att genomföra det hela på två dagar. Betydligt mindre stress och mer angenäma tider att förhålla sig till.”

På fredagen gavs deltagarna möjlighet att träningsflyga fram till lunch och lottningen började först vid 15.00. Tävligen pågick sedan under första dagen mellan 16.00 och 20.15. Dagen därpå började tävlingen 10.00 och efter en två timmars lunchpaus drog finalrundorna igång kl.15.00.

”Det var väldigt attraktivt för den stora publiken med alla finalrundor samlade på en gång”, säger Zeljko och fortsätter: ”Det här upplägget skall vi absolut ta med oss hem och ha i tanken inför nästa svenska mästerskap.”

Domarna hade en välisolerad avskild lokal där de kunde sitta helt ostörda och döma under hela tävlingen. ”Det var väldigt uppskattat av alla domare eftersom det behövs en lugn miljö för att kunna koncentrera sig ordentligt vid bedömningen.” Vidare berömmar Zeljko: ”Det allra bästa var ändå att Vossvind hade utsett en kille, som tidigare varit anställd vid tunneln, att vara ansvarig för all teknik och se till att löpande mata in hopp för bedömning i domarsystemet”

Vossvind har verkligen blivit varma i kläderna när det gäller tävlingsarrangemang. De är ambitiösa och arbetar kontinuerligt för förbättringar. De har stora planer eftersom de tänker ansöka om att få hålla världscupen 2018 – vi får väl hoppas att de får positivt svar på sin ansökan. Helt klart är i alla fall att alla svenska deltagare var mycket nöjda med tävlingen i Voss och gärna återvänder. ■

Gästskribenten:

När skiten träffar fläkten, del 2

Den sjätte november 2015 skadade sig Piotr allvarligt i en frifallskollision i Portugal. Första delen berättelsen kunde du läsa i förra numret. Här kommer avslutningen...

En av mina bästa vänner, som också är hoppare, brukar säga: "Man ska aldrig lita på att en liten batteridriven plastpryl kommer att rädda ens liv".

På engelska heter den lilla plastprylen Automatic Activation Device, på svenska kallas den räddningsutlösare. Utifrån dess namn tänker jag mig att denna pryl ska rädda något eller någon.

Har den fått sitt namn efter att den har räddat liv, eller för att den är tänkt att rädda liv? Kan den rädda liv, har den räddat mitt liv och kan, bör man, lita på den? Det är frågor jag funderar på efter min olycka.

Tillverkaren själv är väldigt säker och påstår i, återkommande, helsidesreklam att deras plastpryl alltid har aktiverats och alltid har kapat loopen när omständigheterna har krävt det. Utan undantag. Alltid.

Under samtliga fallskärmsutbildningar drillas man i att SBF (Svenska Bestämmelser Fallskärmshoppning) är vår bibel, det som står där gäller. Självklart måste vi alltid tänka själva, utmana och ifrågasätta. Men så länge reglerna står som de gör ska man inte bryta mot dem. Enligt SBF kapitel 402:01 paragraf 1.1.19 så måste alla hoppare med lägre än D-cert ha en räddningsutlösare. Det var också krav på räddningsutlösare för att få vara med på detta läger.

För mig har räddningsutlösaren alltid varit en självklar del av min hoppustrustning. Lika självklart har det varit att lita på att den ska göra sitt jobb, ordentligt och felfritt, i det ögonblick jag själv skulle vara oförmögen att göra det. Det kanske var naivt tänkt av mig.

Varje hopp man utför medför trots allt ett visst risktagande. Oftast kompenseras risken utan problem genom att det är så sjukt kul att hoppa fallskärm, men alla har vi blivit drillade i att det är en riskfylld sport. En annan av mina hoppvänner, tillika AFF-instruktör, brukar på allvar fråga sina förstahoppselever om de är redo att dö innan han hoppar med dem. Lite hårt kanske men egentligen inte konstigt alls. Det är farligt att hoppa. Det vet vi alla.

I och med att jag förlorade medvetandet så är all info jag har angående min olycka baserad på andrahandsinformation från medhoppare, filmsnuttar och diverse teknologisk utrustning som man brukar ha på sig under ett hopp. Ni

får själva välja hur ni vill tolka de få datapunkter jag nämner.

Jag hade alltså krockat med en annan hoppare i frifall, brutit nacken på två ställen och förlorat medvetandet. Man skulle kunna tro att skiten redan hade träffat fläkten, men jag hade några tusen meter kvar till marken...

Från filmsnuttarna kan man se att jag efter krocken börjar falla med huvudet neråt. Det vobblar lite fram och tillbaka, likt en sjaskig headdown, men min fallställning domineras av huvudet neråt.

Enligt pro-tracken som jag hade i hjälmen var min uthoppshöjd registrerad till 4 328 meter och jag nådde en maxhastighet av 319 kilometer i timmen under hoppet.

Enligt datan från räddningsutlösaren som jag har fått tillgång till var min uthoppshöjd 4 324 meter. Den visar också att jag mellan 2 000 meter och ned till marken har en maxhastighet på 71 meter per sekund (cirka 255 kilometer i timmen). Vid en höjd av 350 meter tycker räddningsutlösaren att min fallhastighet har gått från 71 m/s till 32 m/s (ca 115 kilometer i timmen) och är så fram till ungefär 200 meter där den ökar igen till 35 meter per sekund (126 kilometer i timmen), vilket är aktiveringshastigheten.

Aktiveringshöjden var satt till standardläget på 225 meter och den registrerar en aktivering vid 185 meter. Dock så visar datan att min fart fortfarande ökar upp till 45 meter per sekund (162 kilometer i timmen) tills jag träffar marken.

Enligt Performance Designs, som tillverkat reserven, så tar ett öppningsförlopp mellan 75-150 meter. Förutsatt att den öppnas i normala hastigheter och förhållanden.

Tillverkaren själv skriver i sin rapport, som baseras på datan från räddningsutlösaren, att den stora fluktuationen i fallhastigheten berodde antingen på ett öppningsförlopp av huvudkalott eller "tryck-relaterat". Det förstnämnda hände aldrig och jag förstår inte ens vad det sistnämnda betyder.

En räddningsutlösare är väl byggd för att jobba med tryckförändringar, så är det möjligt att lita på något av det sparade datat om det nu är "tryck-relaterat"?

Piotr Nieznaj

Enligt ögonvittnen så träffade jag i alla fall marken vid linsträck på reserven, då återfår jag även medvetandet.

Jag vet egentligen inte riktigt när det blev mest fel, när skiten träffade fläkten på riktigt... Var det när räddningsutlösaren, enligt mig, felade och aktiverade lägre än den skulle? Var det när jag träffade marken innan reserven var fullt utvecklad? Var det när jag återfick medvetandet?

Det är rätt många saker som händer som jag förmodligen aldrig kommer att få svar på.

Räddningsutlösaren i fråga har en funktion som gör det möjligt att justera aktiveringshöjden. Jag har varit inblandad i många diskussioner om detta med andra hoppare, men aldrig träffat på någon som faktiskt hade tagit det aktiva valet och justerat den uppåt. Inte heller jag.

När jag nu tänker efter i efterklokhetens spår så känns det så självklart. Räddningsutlösaren ska hjälpa en i det absolut mest kritiska läget, där förmodligen ens fallhastighet är högre än "standard frifallshastighet" och då räcker inte 225 meter långt...

Jag är inte religiös, annars hade jag lätt kunnat tro att en högre makt, kanske en gud, hjälpte mig att överleva den där studs. Jag tror dock att alla fallskärms hoppare sitter på en stor påse tur, större än gemene man, och nu var det min tur att få turen att använda min påse.

En rolig detalj som går att utläsa från data från räddningsutlösaren är att mina tre studsar på marken, innan jag slutligen ligger ner, har registrerats. Folk som hjälpte mig har berättat att det fanns tre hål i marken innan min slutliga horisontella position. Den första var över 50 centimeter djup, den andra cirka 30 centimeter och den sista en decimeter. Tacka vet jag portugisisk gytja!

SBF kapitel 402:01 paragraf 1.1.19

"Svensk hoppare skall använda fallskärmsutrustning utrustad med en påslagen och i Sverige typgodkänd räddningsutlösare (AAD). Hoppare med lägst D-licens har rätt att göra avsteg från regeln. I särskilda fall kan även SFF RI efter individuell bedömning bevilja avsteg från AAD-kravet."

Extreme sport

Vad kan gå fel när ett 50-tal extremsportare träffas, lär sig av varandra och testar varandras sporter? Inget skulle det visa sig, för det var precis det vi återigen gjorde under en vårvecka i riksgränsen och det blev en fantastisk kickstart på fallskärmssäsongen!

Text Arvid Öberg
Foto Mikael Kihlman

Att få komma upp till riksgränsen och börja veckan med att kasta sig ut ur en helikopter med wingsuit mot norska gränsen med utsikt mot både Narvik och Kebnekaise var minst sagt en häftig upplevelse. I år hade vi dessutom en egen helikopter till vårt förfogande under hela veckan så vi kunde köra på så mycket väder och önskemål tillät. Så samtidigt som evenemangets organisatör Hella Stening körde tandemfabrik på sjön fanns det gott om utrymme för oss skojhoppare.

Det var även kul att köra speedride med Joey Jones och Mikael Söderberg som båda är mycket erfarna och var våra guider. Riksgränsen låter oss flyga i en av backarna inom liftsystemet. Där är det

perfekt att öva starter, men det går inte att jämföra med de helispeedrides som organiserades.

Självklart blev det en hel del sköna turer på snowboard också när det blåste under ett par dagar. Men även om blåsten störde fallskärmshopparna så blev kite-åkarna glada!

På kvällarna var det bild- och filmvisningar på nattklubben som varvades med berättelser om galna kiteäventyr, vildmarksöverlevnad, gulashoppa och god dricka. Självklart nyttjades även anläggningens bastu flitigt och hotellet bjöd på spa-kväll.

Härligt väder och stämning gör att jag ser fram emot ESG 2017, då hoppas jag på en helispeedrun från Kebnekaise! ■

ports gathering

- Totalt besökte cirka 70 personer Extreme Sports Gathering under veckan.
- 20 personer gick kitekurs, 26 skojhopp, 24 tandem och 18 tandemfoto utfördes.
- 7 personer testade speedfly och 3 heliski.
- John Hovey från NOLS (National Outdoor Leadership School) höll föreläsningar om överlevnad i kallt väder och första hjälpen för en allvarligt skadad person i fjällmiljö.
- Sam Andersson höll en föreläsning i "Att bygga en bivack" och Kaj Kjellgren pratade om hur det var "Att kitesurfa från Torö till Gotland".

Dynamisk flygning!

- är du redo att ta dina nyvunna kunskaper till luften?

Vi flyger mer än någonsin i Sverige, mycket tack vare vår nya vindtunnel "Bodyflight Stockholm" där många fallskärmshoppare under vintern spenderat sin tid för att slipa sina färdigheter mot nästa fallskärmssäsong. Det här är självklart oerhört positivt för oss som älskar att flyga, och vill se sporten växa.

Text Jens Lindblad och Alexander Ranström

Foto Will Penny

Fler och fler intresserar sig för dynamisk flygning, där man flyger sin kropp i alla vinklar och positioner. Mage, rygg, "head-up", "head-down" ja till och med på sidan och det blir galet roligt när man tar dessa nyvunna färdigheter till luften.

Allt man lär sig i tunneln kan tas ut i det fria.

När man snackar om dynamisk flygning i luften brukar starten vara vinkel-flygning. Därefter "carve", "layouts" och så vidare. Det man övat på i tunneln sätts verkligen på prov i himlen. Vill man bli duktig dynamisk flygare handlar det om att lära sig flyga alla vinklar med sin kropp, inte bara i det vertikala eller horisontella planet.

Ett vinkelhopp visar snabbt vikten av att kunna hantera olika vinklar. Från att man horisontellt hoppar in i den relativa vinden, till sin "approach" där man ofta behöver flyga en annan vinkel än ledaren för att komma till sin "slot", och där matcha ledarens vinkel och hitta sin position.

Man behöver inte vara en "ninja" i tunneln för att börja med dynamisk flygning i luften. Man lär sig fort grunderna med hjälp av en vinkel-ledare/coach som kan planera och navigera flygningen på ett säkert sätt. En ny värld öppnar sig och man verkligen flyger i luften, att hoppa fallskärm har aldrig varit roligare! Progressionen följer automatiskt. Det börjar med vinkel men till slut kommer man att kunna ta sig från en "carve" till en vinkel in i en "head-up"-vinkel till en "layout" tillbaka till en vinkel-flygning, ja ni fattar. Alla kan vara med och möjligheterna är oändliga med dynamisk flygning!

Med nya möjligheter kommer också ett utökat ansvar. Vi tänker därför nämna några allmänna rekommendationer och egna erfarenheter att ta i beaktande när man ska flyga sin kropp dynamiskt i himlen:

- Ha alltid en kompetent ledare till hoppet. Ledaren har huvudansvaret att gå igenom hoppet och bedöma

gruppens nivå. Flyga gruppen på ett tryggt sätt samt att planera separation och navigera så att gruppen öppnar på tänkt plats fritt från andra hoppare.

Eftersom vi tycker att vinkelflygningen är starten till den dynamiska flygningen i luften, ska vi därför titta lite närmare på några regler kring vinkelflygning specifikt.

- Titta vart du flyger. När vi flyger i grupp är det viktigt att öppna upp sitt synfält och planera sin flygning till de andra som deltar.
- "Approach." Närma dig alltid gruppen från utsidan. Då försvinner många riskmoment, och vi kan tryggt närma oss gruppen utan att riskera att kollidera med den.
- Sträva efter att vara i din sektor. Då kan planen för flygningen lättare följas från exit till separation.
- Flyga in till gruppen. Ett säkert sätt att närma sig gruppen är att halvera avståndet stegvis. tex från 10m till 5 m tills att du är i din slot.
- Flyg på level. Om alla flyger på level kan man bygga tätare och större formationer där det finns ren luft till alla. På level blir den visuella bilden riktig, och en mer effektiv kroppsposition kan flygas.
- Behåll gruppens vinkel vid bryt, och bryt i din sektor. Brytet skall flygas förutsägbart, med en gradvis förändring från den linjen du redan har.
- Följa planen som gjordes på marken av ledaren för gruppen. Det ska alltid finnas en plan från exit till bryt.

Har ni frågor så hör gärna av er till oss så svarar vi så gott vi kan, kontakta på e-post: EnterDw@gmail.com

Jens Lindblad och Alexander Ranström.

Frieri på 200 meter

På sidan sex kunde ni läsa om vår nye chefredaktörs besök på Flygenheten i Karlsborg där hon fick följa med i en Hercules C130 och se hur lastfällning gick till. Med henne upp i planet var hennes sambo, Stefan, som även jobbar på enheten. När de stod där på rampen, 200 meter upp i luften över Karlsborgs vackra landskap gick Stefan ned på knä och friade.

”Jag hade ju planerat att fria någon gång mellan nyår och augusti” berättar Stefan. ”När sedan Emelie skulle till Karlsborg för att skriva en artikel om materialfällning och jag skulle vara med som deltagare började jag leka med tanken. Vi skulle åka ned på måndagen och jag kanske skulle kunna göra något häftigt med frieriet först på lördagen. Så jag hade bara några dagar på att få till allt.”

Det var flera saker som skulle behöva ordnas om det skulle bli av.

”Verksamheten måste tillåta det med hänsyn till flygtiden, hur bråttom det är att flyga upp och ned. Lastmästaren måste gå med på det och det måste finnas sealar till oss båda så vi båda skulle kunna stå på rampen.”

Det visade sig dock inte vara något problem. När de anlände på måndagen

så gick Emelie iväg och började med sina intervjuer medan Stefan hoppade in i flygplanet och greppade tag i ansvarig lastmästare.

”Han blev glad och tyckte att det var en rolig och unik idé! Han skulle bara kontrollera det med sina befäl och kollegor att det inte störde övrig verksamhet. Tio minuter senare gav han mig tummen upp och vi flög upp i planet.”

Väl på höjd fällde de fem laster och lät sen rampen stå öppen.

”Jag greppade tag i henne och vi gick ut på rampen. Hon trodde att hon skulle ta lite bilder men då gick jag ned på knä där och tog fram ringen.”

Allt gick vägen. Det var spännande, unikt, vackert och Emelie sa såklart ja! ■

Martin Eidensten

Stefan valde en ovanlig plats för sitt frieri till Emelie – rampen på en Hercules.

Private arkiv

Kanske hittade jag inga hoppkompisar

Jag, en ganska vanlig genomsnittlig hoppare med mina 3-5 år i sporten och med mina 2-400 hopp tar mig en rejäl funderare på min existens i fallskärmssporten. Jag är den där hopparen som man pratar om på förbundskonferensen när det pratas om att vi förlorar medlemmar. Den där medlemmen som efter de första hundra hoppens skräckblandade förtjusning sedan tappade lite målfokus. Kanske hittade jag inga hoppkompisar. Kanske hade jag inte möjlighet att hoppa i någon större utsträckning. Kanske tappade jag sugen efter ett ganska stort antal hopp när jag inte upplevde att jag utvecklades eller ens verkade ha någon potential.

När det pratas om att vi förlorar medlemmar så tänker vi i första hand på de som går kurs, men inte ens när första milstolpen, A-certet. Kanske var inte den här sporten något för dem. Vi pratar också om dem som inte kommer tillbaka år två för nu har de ju provat att hoppa fallskärm. Det känns kanske lite obekvämt att börja om på nytt. Kanske finns en rädsla eller osäkerhet som fått gro under vintern och kanske lockar inte de få vänner man hunnit skaffa sig tillräckligt mycket.

Men nu är det inte dem vi pratar om. Utan sådana som jag, som funnits med tillräckligt länge för att ha hunnit bli en del av sporten och gemenskapen. En sådan där hoppare som bara finns där och som klubbkamrater tar för givet att man skall dyka upp säsong efter säsong. Den där personen som liksom jag själv plötsligt börjar fråga sig: ”Vad gör jag här?” Man är med i gemenskapen men ändå inte. Man betraktas som hyfsat erfaren, men ändå inte. Man är med lite överallt, men är inte särskilt bra på något. Men framförallt har man tappat glädjen.

Man börjar ställa frågor till sig själv. Är det här verkligen så roligt? Man börjar välja bort en hoppdag för att göra något annat. Man slutar vara med på varenda festlighet som äger rum på kvällarna och missar de flesta av de case som förut kändes så viktiga att ta del av. Man hoppar bara när vädret är näst intill perfekt och annars väljer man att åka hem eller sitta och titta på och avundas de som har lusten och glädjen att hoppa i alla förhållanden. De där som kommer skrattande tillbaka efter landning och som delar en gemenskap både i luften och på marken. En gång var man kanske en av dem eller ville

kanske åtminstone vara det. Men istället går tankarna till den dag, när eller om man kliver ur sporten, hur fort man skulle bli bortglömd för att man inte lyckats lämna tillräckligt stort avtryck. Jag ser det hela tiden. De här hopparna som kanske liksom jag själv bara försvinner en dag. Ganska obemärkt. Inga dramatiska sortier utan plötsligt är de liksom bara inte där längre. Det är förvånansvärt hur lite vi pratar om dem. Eller saknar dem. Det är lite sorgligt. Kanske är det för att det här fenomenet är alltför vanligt och för att det händer hela tiden.

Hjälp mig och alla de andra som finns där ute, som tagit ena foten ur vår fantastiska sport, att hitta vägen tillbaka. Till hoppglädjen och gemenskapen. Mot nya mål och nya utmaningar. Men framförallt för att vi alla behövs i vår familj. Vi kan inte kosta på oss att förlora så många varje år. Fallskärmshoppare är kanske lite som blommor. Om vi inte vårdar dem och tar hand om dem så försvinner de ifrån oss till slut. De vissnar helt enkelt.

Anonym hoppare någonstans i Sverige och någonstans ibland oss.

Flajflaj

Flajflaj är namnet på ett svenskt träningsläger som äger rum i Kalifornien varje år. Konceptet är oslagbart och Flajflajs grundare Peter Nilsson kan inte sluta prata om sitt "livs kärlek" när vi pratar vid på telefon. "Flajflaj är allt jag någonsin stått för, det är mitt livs största och viktigaste projekt. Glädje, gemenskap och att säga ja till det man vill göra, och det till 110 procent. Med världens bästa coacher på plats ger vi järnet och utvecklas tillsammans i världens underbaraste sport!"

Text Penny Robertson-Pearce
Foto Tomas Almbo

Peter Nilsson började sin hoppkarriär 1996 och firar snart 20 år i sporten. Han har alltid varit intresserad av att utvecklas och pröva nytt och när första kommersiella vindtunneln byggdes i Orlando, USA, började han vindtunnla 2001. I början var det mest FS4 och AFF-träning men han kom också i kontakt med duktiga friflygare och förstod

tidigt hur otroligt viktig vindtunnel skulle bli för att sporten skulle utvecklas.

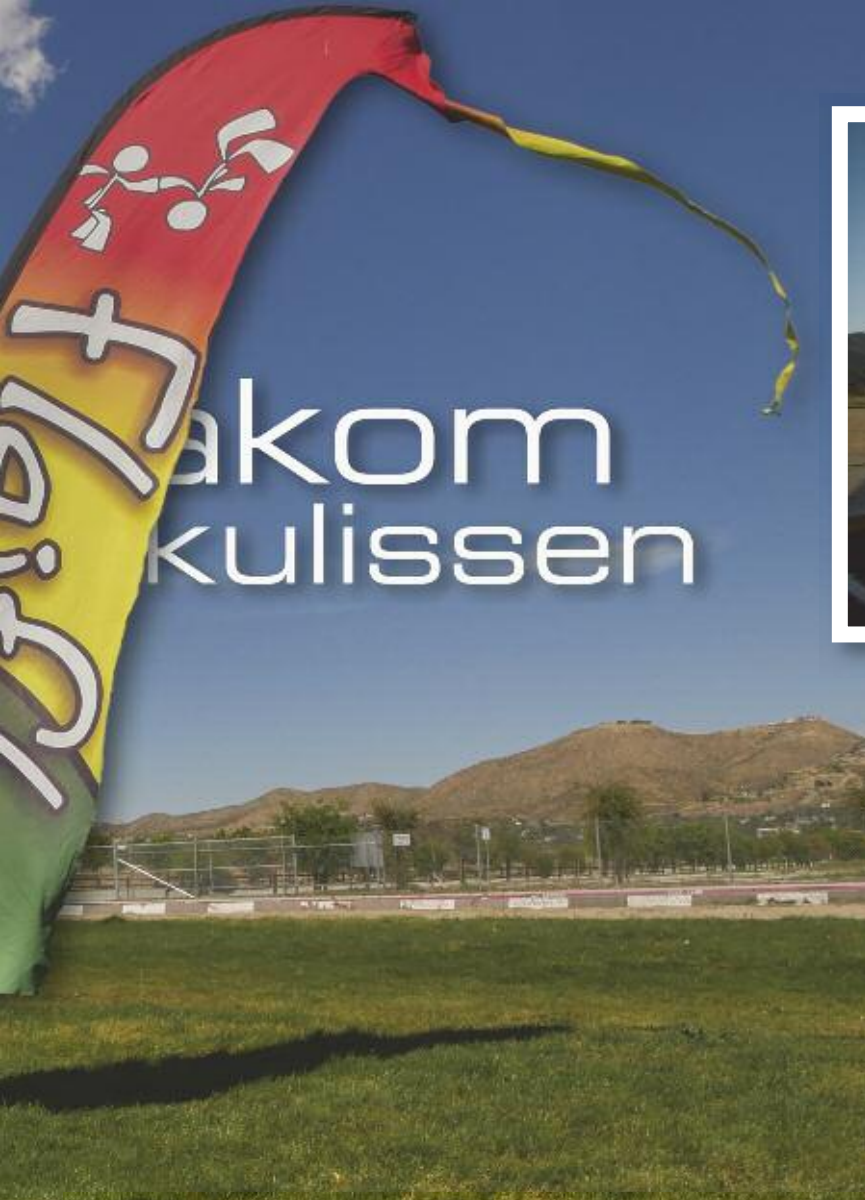
Så småningom började Peter träna elever i vindtunneln i Moskva och därefter i Bottrop i Tyskland. Under fyra år i tunneln utvecklades både hans elever och han själv enormt mycket. Peter berättar: "Jag tunnlade 1300 timmar i Bottrop och jag var en av pionjärerna bakom dy-

namisk friflygning som vi coacher experimenterade fram tillsammans. Det var också där som min elev Karl Jensen och jag bestämde att vi skulle starta ett friflygningslag."

Konceptet Flajflaj föds

Laget Altair var det tredje laget som Peter drog igång och helt klart det mest framgångsrika. De tränade och tävlade tillsammans under en och en halv säsong och bara under sista året inför VM i Dubai 2012 gjorde de tusen träningshopp tillsammans. I laget ingick också Petter Jönsson som kameraman. På världsmästerskapet gjorde Altair mycket bra ifrån sig och fick stort erkännande från de andra deltagarna.

"Flajflaj kom till en sommar när jag och Niklas Lellky spånade ihop en idé om att ta med ett gäng elever och åka till USA för att hoppa och coacha dem. Nik-

las skojade till det och tyckte vi kunde kalla eventet Flajflaj och så fick det bli.”

Peter fortsätter: ”Vi valde till slut Lake Elsinore i Kalifornien efter att ha haft mailkorrespondens med många hoppfält i USA. Vi fastnade för Elsinore för att de var så välkomnande och verkade genuint glada för att vi ville komma.”

Första året för Flajflaj var alltså 2007 och ett ganska litet gäng svenskar med två coacher, sex deltagare och fem kompisar tillbringade två glädjefyllda veckor i solen. Sedan dess har Flajflaj vuxit sig större och större. Över 30 olika länder har varit representerade bland coacher och deltagare. Totalt var det 2016 nästan 150 personer på plats. Nästa år firar

Lake Elsinore i Kalifornien är platsen för Flajflaj varje år.

Nästan 150 hoppare deltog på Flajflaj 2016.

forts. på sidan 24 ➤

Anders Nyqvist

Peter Nilsson,
Flajflajs grundare.

Flajflaj tio år och femtonde upplagan. Peter säger:

”Såklart finns tankar på att det ska bli något extra eftersom det är lite av ett jubileum, men det blir svårt att överträffa det vi redan gör, Flajflaj är redan extra, extra.” avslutar Peter stolt.

Peter, som fått avhålla sig från hoppning några år på grund av en axelskada, räknar med att komma

igång igen redan i år och ser fram emot att själv kunna delta på Flajflaj 2017.

Populära coacher ställde upp

Eftersom Peter hade problem med hälsan i höstas blev Marius Östensen Sorberg och Marie Sjödin, som båda varit involverade som coacher tidigare år, tillfrågade att ta på sig ansvaret för Flajflaj 2016.

Marie säger: ”Vi tvekade inte en sekund. Det kändes så angeläget att Flajflaj skulle bli av och det är ju ett fantastiskt event att delta i, så vi tog på oss rollen.”

Marie Sjödin är en välkänd profil i friflygarsverige och har lång erfarenhet av att både tävla och coacha. Marius Östensen Sorberg är norrman och Maries sambo. Även Marius tävlar och coachar på hög nivå sedan många år tillbaka. Tillsammans utgör de ett riktigt radarpar.

Det är mycket arbete som ligger bakom ett evenemang av den här storleken.

”Det är ett ”åretruntuppdrag”, både när det gäller förberedelser och efterarbete, men också för att man måste vara anträffbar hela året eftersom det strömmar in förfrågningar om allt möjligt”, berättar Marius och fortsätter: ”Utvärderingen av årets läger pågår för fullt och ändå finns det redan information ute om Flajflaj 2017. Sista månaden innan lägret drar igång är det ett heltidsjobb”.

Ett läger för alla nivåer

Marius uppgifter är framförallt de som har med logistik och ekonomi att göra, med det ekonomiska har han även hjälp av Jessica Johansson. Det skall ordnas boende efter alla olika önskemål, hyrbilar och mycket korrespondens sker såklart mellan organisationen och deltagarna.

Maries huvuduppgift är att ansvara för coacherna. Hon berättar glatt: ”Det behövs ju närmare 35 coacher och det kräver mycket planering för att boka upp dem. Däremot är det inte svårt att få coacher att ställa upp, tvärtom, redan nu hör intresserade coacher av sig om att de vill vara med nästa år vilket är jätteroligt.”

Marie berättar vidare: ”Det är verkligen toppklass på våra coacher som är de bästa man kan få tag på och de kommer från hela världen. Många är såklart återkommande, men nya coacher kommer varje år efter att de visat att de inte bara är duktiga coacher utan även att de har den rätta andan.”

Marius fyller i: ”Det är viktigt för oss att alla coacher bjuder på sig själva både kunskapsmässigt och socialt. På Flajflaj

är alla du med varandra. Att alla mår bra och är en del av gemenskapen är lika viktigt som att de utvecklas till att bli duktigare friflygare.”

Både Marie och Marius vill också poängtera att lägret är för alla nivåer: ”Du behöver absolut inte vara en duktig friflygare med tusen hopp redan när du kommer. Vi har haft deltagare som kommit med färskt A-certifikat i handen och fått hoppa med världens bästa coacher och fått ut lika mycket av lägret som alla andra.”

Kräver ”superground organizer”

Carolina Mallwitz från Stockholms Fallskärmsklubb har också en otroligt viktig roll under Flajflaj. Hennes uppgift är att sätta ihop homogena grupper med tre deltagare i varje grupp. Eftersom konceptet är ”små grupper med stort utrymme för individuell uppmärksamhet och högt säkerhetstänk” – samt att alla ska må bra och vara glada – är det viktigt att grupperna uppdateras hela tiden.

Carro förklarar: ”Min uppgift är att se till att alla är nöjda varje dag och att de är i rätt grupp för att få ut maximalt av sina träningsveckor. På två veckor gör deltagarna minst 50 hopp varav 20 garanterat är med coach och ibland fler om man hoppar flera tillsammans. Varje deltagare får hoppa med 5-10 olika coacher på 10 dagar.” Carros arbetsdagar på fältet är långa, hon börjar halv åtta på morgonen och håller på ända fram till kvällen.

Rollen som ”superground organizer” har Carro haft i tre år. När lägret växte sig större och större blev det en heltidsuppgift att organisera allt på marken. Det hade Peter tidigare, med coachernas hjälp, gjort själv. Nu kan coacherna istället koncentrera sig på att bara coacha och på kvällarna sammanfatta dagens hoppning med utvärdering av alla deltagare.

Ytterligare en viktig person bland bakgrundsfigurerna är Tomas Almbo som ansvarar för att filma och samlar ihop filmmaterial från coacherna för att kunna redigera allt så att Flajflaj får sina egna veckofilmer producerade på ett proffsigt sätt, något som är mycket uppskattat, inte minst av deltagarna.

Manifestrutiner och säkerhetsledare (som är en kombination av hoppledare och chefsinstruktör) står Lake Elsinore för. I övrigt huserar Flajflaj helt själva på hoppfältet under de två sista veckorna i mars varje år vilket ger en familjär stämning. Av årets 105 deltagare var 16 från Sverige och resten från minst 15 andra nationer, från nästan alla världsdelar.

Avslutningsvis lovar Peter Nilsson att det är mycket nytt på gång från Flajflaj-familjen. De har en hel del nya projekt som de hoppas kunna vara igång med inom snar framtid. Läs mer på www.flajflaj.com

Längst till vänster Carolina Mallwitz, som flankerad av sina vänner får symbolisera lägrets fina gemenskap. Jessica Johansson till vänster; Marie Sjödin till höger och Joliine Lorant mitt emot.

Tomas Almbo

FRITT FRÅN HJÄRTAT

Jens Grahn med sina drygt 40 år i sporten blev på stämman tidigare i år invald som ledamot i Svenska Fallskärmsförbundets styrelse. Han har lång och stor erfarenhet av bland annat uppvisningshoppning och vill här dela med sig av en händelse för cirka 20 år sedan.

I början av juni 1993, en vecka efter JAS-kraschen, skulle jag och fyra andra erfarna hoppare göra ett uppvisningshopp i Rålambshovsparken på Kungsholmen i Stockholm. Jag hade stor erfarenhet av att göra inhopp på små, trånga ytor och ansåg att Rålambshovsparken borde vara ett helt okej landningsområde.

Det viktigaste i all uppvisningshoppning är såklart uthoppspunkten. Hoppar man av på rätt ställe, så hänger man rätt och det brukar inte bli något problem att landa som planerat. Normalt sett använder man en streamer

(pappersremsa) för att beräkna uthoppspunkten. Den släpps från flygplanet på 600 meter och skall ge hopparna en uppfattning om hur vindarna är exakt vid tillfället. Detta görs på väg upp och man svänger tillbaka med planet under stigning för att se hur streamern landar. Då kan man beräkna en exakt uthoppspunkt.

Vid det här tillfället tyckte övriga hoppare att streamer var onödigt och att det skulle räcka med de egna beräkningarna som redan gjorts. Jag kände mig tveksam och ångrar än idag att jag lät mig övertalas att strunta i streamern. Vid all uppvisningshoppning använder jag en lite större skärm eftersom det är betydligt lättare att landa på trånga ytor. Även denna gång hade jag min Raider 220. Tyvärr visade det sig direkt efter uthoppet att jag hängde helt fel och hann driva bort från Rålambshovsparken innan jag hunnit komma ner på lägre höjd. Den utsikten kommer jag sent att glömma!

Att hänga över Kungsholmens alla hustak på 700 meter är ingen angenäm känsla. Det finns inte mycket att välja på när det gäller alternativa landningsplatser och jag hade inte mycket tid att bestämma mig för var det skulle lämpa sig bäst att landa. Jag valde bort gator, där det ju finns mycket ledningar. Att landa i vattnet var inte heller ett bra alternativ. Jag övervägde ett tag att åka på medvind och försöka ta mig till Vasaparken, men insåg att det vara att chansa lite för mycket.

Kvar fanns bara ett alternativ och egentligen ett inte särskilt optimalt ställe. I Kronobergsparken, som ligger i slutet av Drottningholmsvägen vid Fridhemsplan, växer det stora och höga träd och att ta sig in för säker landning där krävdes all skicklighet och fokus. "Hellre träd än hustak",

resonerade jag och landade fint och fridfullt framför ett dagis. Jag minns, med ett skratt, att ett par joggare kom förbi och frågade "Har du hoppat från JAS-planet?" vilket kanske inte var en helt konstig fråga med tanke på kraschen veckan innan.

Den landningen var i särklass den tajtaste landning jag någonsin gjort, och jag är väldigt tacksam att det trots allt slutade väl. Mina hoppkompisar som landat i Rålambshovsparken hade efter landning direkt sprungit de 400 meterna bort till mig för att se att det gått bra.

Min lärdom av detta är såklart att aldrig göra uppvisningshopp utan att fälla en streamer. Det är en självklarhet för mig och något som jag lär ut till alla nya hoppare som vill prova på uppvisningshoppning. På uppvisningslägret som vi brukar ha ärligen får alla lära sig att både tillverka egna streamers och att fälla dem. Det är en nyttig kunskap – det kan ju knappast vara en nackdel att veta den perfekta uthoppspunkten vid en uppvisning.

Än idag finns det faktiskt hoppare som fortfarande struntar i att använda streamer, men man får hoppas att de tar sitt förnuft till fånga och lyssnar på dem som har lång erfarenhet.

Jens Grahn

VALK RIE
PERFORMANCE DESIGNS

Petter Alfsson-Thoor:

Det sköra livet

Jag hade redan skrivit en spalt till det här numret. I den beskriver jag lite om min vardag. En del i den vardagen är att vara tillgänglig vid haverier, incidenter och för klubbarnas chefsinstruktörer. Jag beskrev lite hur ett larmsamtal kan låta. Och tidigare i somras fick jag ett sådant larmsamtal. Fast den här gången hade det inte hänt någonting på ett svenskt hoppfält. Chefsinstruktörerna från FKCG meddelade att en allvarlig olycka skett kvällen innan och prognosen såg dystert ut.

Jag fick då preliminära uppgifter om vad som hade hänt, men tyvärr ingen insyn i om det sker en utredning av händelsen så att fallskärmsvärlden kan dra slutsatser och lära sig något av detta haveri.

Det är alltid lika mörka moln när en av våra medmänniskor och klubbkamrater skadar sig allvarligt, och i värsta fall omkommer. Det är inte bara den närmaste familjen som påverkas. Fallskärmshoppning är en stark social samsättning av olika individer. Det binder oss samman och skapar trygghet och förtroende.

Det här är tredje medlemmen vi mister inom ett år. I juli 2015 bevittnade klubbkompisar i FK Dala hur klubbkompisen Jonathan Romsis havererade med en para-motor framför deras ögon på hemmafältet. De (fallskärmshopparna) gjorde allt de kunde för att rädda hans liv men skadorna var för svåra. Kenneth Linnseth, en far och för många en vän och förebild, omkom efter ett haveri under en tävling i juli

Riksinstruktören
Petter Alfsson-Thoor

2015. Och nu har vi förlorat Nina Forsberg i en olycka i Tjeckien.

Livet är skört. I sporter som vår, påminns vi kanske oftare än andra om det. Det kan vara farligt att hoppa fallskärm. Låt dem som fått betala det yttersta priset för det, inte ha gjort det förgäves.

Med blicken mot skyn,
Petter Alfsson-Thoor
SFF:s riksinstruktör

INCIDENT RAPPORTER

Ny final – piloten gör en 180-graders sväng och faller de tre sista grupperna på medvindsfinal. Ovanpå dem i första finalen...

av Petter Alfsson-Thoor

Tillbudsrapport nummer 1

Tid i sport: Nio år.

Antal hopp: 1300.

Väder: Molnigt.

Markvind: 5 m/s.

Flygplan: Cessna 208 Caravan.

Avskrift från rapport:

Alla hoppare kom inte av på finalen, så ny final begärdes. Då flög piloten en 180 graders sväng och fällde de sista tre grupperna ovanpå den första finalen, på en medvindsfinal.

Jag hamnade mellan två skärmar från första finalen. Ren tur att det inte blev en kollision.

CI:s kommentar:

Ingen kommentar? (RI:s anmärkning...)

RI:s kommentar:

Flygning och fällning av hoppare kräver struktur och kommunikation. Struktur i form av att de som fattar beslut om finalriktningar och ändringar är varse om konsekvenserna av sina beslut, det vill säga, man tänker till på en gång.

I flygplanet skall det finnas en hoppmästare som kommunicerar med piloten. I det här fallet kan hoppmästaren för liften redan ha hoppat av. Finalen blir för lång för att kunna göra en säker landning på fältet. Då har de kvarvarande grupperna fattat det helt korrekta beslutet om en ny final. Huruvida det är grupperna som begär en

180-graders sväng och final i motsatt riktning eller om det är pilotens egna initiativ framgår inte tydligt av rapporten.

Om klubben har stående i sin SOP (Standard Operating Procedures) att en ny final skall ske i motsatt riktning och fällningen sedan skall ske rakt över en redan fälld grupp... då är min mening att den analysen bör göras om.

Det kan även vara en enskild avvikelse från pilotens sida, eller så är det ett inarbetat systematiskt beteende att dessa manövrar alltid görs av flera piloter, utan att det är vidare analyserat eller dokumenterat. Det kan vara hoppare som i all hast tror att en direkt final rakt över en nyligen fälld grupp fungerar bäst, där och då. Det kan även finnas ekonomiska incitament till att flyga så kort tid som det är möjligt.

Oavsett så var det här en incident som kunde ha undvikits med en korrekt procedur vilket de inblandade har förstått och är lojala med.

Lärdomar:

Ett beslut i alla hast kan få allvarliga konsekvenser. Se över era operativa rutiner för att undvika att samma mekanismer uppstår igen. Bra rapport!

Tillbudsrapport nummer 2

Tid i sport: Två år.

Antal hopp: 390.

Antal hopp senaste tre månader: 150.

Antal hopp med aktuell utrustning: 160.

Typ av huvudfallskärm: Safire 2 134.

Rigg: Javelin.

Avskrift från rapport:

Händelsen inträffade under en lokal tävling för skojs skull, där precision var ett viktigt moment.

En tankekurpa gav en dålig "setup", vilket ledde till en låg sväng inför landningen. Märkte att det blev på tok för lågt och bromsade skärmen, men det var för sent och en hårdare markkontakt följde. Det må ha varit tur, men händelsen ledde inte till varken person- eller materialskada.

RI:s kommentar:

En av mina gamla mentorer brukar säga "precision och klubbmästerskap, tar fram det sämsta hos hoppare".

Skämt åsido, vad ligger i det uttalandet?

När vi hoppar i vardagen, tränar för något eller gör lite skön bugi-hoppning med kompisar så är det inte så viktigt var vi landar, på metern mätt sett. Om vi övar på precision så brukar det också gå rätt lugnt till med god planering före, under och efter hoppet. Men så plötsligt kommer ett tävlingsmoment in, och då inte den formen där en tävlingsledning styr upp förutsättningar och poängter säkerhet för ett vältränat startfält. Utan den där snabbt uppkomna klubbtävlingen som kan betyda både ära, berömmelse och kanske en gratifikation från kamraterna. Det är den i särklass farligaste precisionstävlingen som finns.

Även hoppare med många år i sporten och tu-sentals hopp bakom sig faller lätt när hornen kommer ut ur pannan. Mållåsning. Vinna blir viktigare än något annat just där och då. Jag har personligen bevittnat många dunsar i samband med både klubbmästerskap och snabba prestige-tävlingar. Och det finns många exempel på brutna ben vid just sådana tillfällen.

Lärdomar:

Alla drabbas av mållåsning någon gång, i synnerhet under tävling eller andra pressade situationer. Då kan misstag begås. Var uppmärksam på ditt eget beteende och lär dig själv att avbryta i tid och fokusera på vad som är viktigt i det större perspektivet. Bra rapport.

Larfors

Rikard Larfors är otroligt målmedveten. När han väl bestämt sig för att klara av något kan inget hindra honom från det. Det som känns nervöst och läskigt blir till spännande utmaningar. Oavsett om det handlar om att arbeta med undervisning, lära sig skysurfing, canopy piloting eller dansa.

Rikard Larfors

Namn: Rikard Larfors.

Ålder: 35.

Började hoppa: 2001.

Antal hopp: 2000.

Instruktörsbehörigheter: Hoppmästare, kursledare, AFF-instruktör och kontrollant 1.

Klubb: Stockholms Fallskärmsklubb.

Favoritgren: Canopy piloting (swooping).

Gör helst i frifall: Utbildar elever.

Arbete: Lärare i samhällskunskap.

Intressen utöver hoppning: Fiskar abborre och gädda under sommaren. Under vintern tillbringar jag många kvällar framför pianot.

Familj: Mor Gun med hunden Lotti (eller Kalotti som jag kallar henne), far Björn och syster Katarina.

Text & Foto Martin Eidensten

Rikard, eller Larfors som han vanligen kallas, växte upp i Askersund med sina föräldrar och sin syster. Något som inte många känner till om honom är att han är en hejare på att dansa.

”När jag var sju år gammal så tog min mor med mig till en dansskola. Det var en hemsk upplevelse för då var man ju tvungen att bjuda upp en tjej! Men min mor tvingade mig i alla fall att gå en gång till innan jag skulle bestämma mig för om jag skulle sluta eller fortsätta. Då visade det sig att det fanns en söt flicka där som man fick bjuda upp vilket såklart gjorde allt mycket roligare!”

Larfors fortsatte med dansen tills han var runt 19 år gammal.

”Då hade jag blivit rätt hyfsad på det. De sista tre åren som jag dansade medverkade jag i världens största danstävling för

latinamerikanska och standarddanser. Det är de danser som vi ser på Let's dance nu. Det är faktiskt flera av mina gamla träningskollegor som jag nu får se på teve.”

Larfors och hans danspartner hade nått en så pass hög nivå att de var tvungna att bestämma sig för om de skulle satsa på elitnivå eller lägga ned.

”Vi insåg då att vi hade lite olika målsättningar.”

Han gjorde ett till försök med en annan danspartner något år senare.

”Men hon blev gravid med sin kille efter något år så vi fick också lägga ned.”

Började hoppa under lumpen

”Efter gymnasiet gjorde jag militärtjänstgöring i 15 månader på artilleriregementet som befälselev. Då gavs möjligheten att gå en fallskärmskurs rabatterat. Jag

NYFIKEN PÅ

Privat arkiv

Föreläsning för högstadieungdomar.

och några lumparkompisar tyckte att det var en bra idé att passa på, så vi gick en kurs i Örebro Fallskärmsklubb 2001.”

Från sitt första hopp minns Larfors att han var oerhört nervös.

”Det var konventionell utbildning och jag skulle vara andra person att hoppa ur flygplanet. Men min kompis som skulle hoppa först hoppvågrade. Det gjorde det väldigt lätt för mig. Plötsligt var jag säker på att jag skulle hoppa eftersom jag då skulle kunna påpeka detta för honom resten av lumpentiden.”

Hoppet gick bra och Larfors blev godkänd, men sedan fick han problem.

”Jag var instabil vid uthoppen och det ledde så småningom till att jag bytte utbildning till AFF, som jag fick genomföra i Fallskärmsklubben Aros.”

Väl klar med certifikatet återvände Larfors till Örebro och hoppade där i några år innan han återvände till Aros.

”De hade större kapacitet och det fanns mer erfarenhet i den klubben.”

I Aros blev han kvar till 2011 och han var även chefsinstruktör där i två år.

”Sedan bytte jag till Stockholms Fallskärmsklubb för att det fanns bättre möj-

ligheter att utvecklas inom canopy piloting, som var det jag då hade fastnat vid.”

Ville undervisa

Efter lumpen ville Larfors bli befäl och han sökte till militärhögskolan. Tyvärr bestämde sig försvarsmakten för att inte utbilda några nya befäl det året.

”Men när jag under ansökningen pratade med psykologen så frågade hon mig vad jag skulle göra om jag inte kom in. Först sa jag att det inte fanns något alternativ. Jag skulle bli officer. Men hon stod på sig och frågade vad som lockade med militären. Det var ju just att vara truppare och utbilda värnpliktiga så hon frågade om det var utbildning jag var intresserad av. Det fick mig att inse att det var det jag ville göra och om det inte gick inom det militära så kunde jag göra det inom det civila. Så jag tog mitt pick och pack och flyttade till Uppsala och utbildade mig till gymnasielärare.”

Idag har Larfors jobbat som lärare i samhällsorienterade ämnen, SO, i fyra år.

”Jag trivs jättebra som lärare. Det är verkligen ett jättebra jobb. Det absolut roligaste är när jag lyckas hjälpa en elev som verkligen behöver det. Elever som har det svårt i skolan. Att få dem till att faktiskt prestera på ett sätt som de inte själva trodde att de kunde. Det är otroligt givande och är värt alla nackdelar som kan finnas med yrket.”

Tidigt instruktör

Larfors passion för att utbilda syns självklart även inom hoppningen och han blev tidigt instruktör.

”Först fällde jag många elever som hoppmästare, sedan blev jag kursledare och så snart jag hade 700 hopp, som var gränsen för AFF-kursen då, gick jag även den.”

Det är något han fortsatt med och i år kommer han att passera 500 AFF-hopp.

På senare år har Larfors även börjat utbilda i kalottflygning. Först och främst i de traditionella kurserna på olika klubbar runt om i Sverige.

”Jag har varit i sundsvallsklubben i flera år nu eftersom de inte har någon egen kalottinstruktör. Förra året åkte jag även upp till Umeå och höll en kurs där.”

Men han har även utvecklat en egen pondkurs som han började med förra året på Stockholmsklubben i Gryttjom.

”Det var en grundkurs och vi tränade på situationer som uppkommer kring strandlandningar. Kravet var att du skulle ha minst 100 hopp varav minst 50 på nuvarande fallskärm. De fick öva på att landa vid ponden och om de hade möjlighet även stoppa ned en fot i ponden. Sen avslutade vi med att öva hur man hanterar en vattenlandning vid Ullforsens badplats med en gammal utgången utrustning. Så fick alla testa att ta sig ur

selen och undvika fallskärmen. Det är viktigt att vi tränar på alla delar som vi kan för de situationer vi kan hamna i och detta var något jag såg saknades.”

Hyrde mästare i skysurfing

Under 2006 var Larfors ett halvår i Australien där han beslutade sig för att ta licens för skysurfing.

”Jag var på Skydive Ramblers på Equinox boogie och träffade den australiensiske mästaren i skysurfing, Rob Simunic. Han höll provpå-kurser men jag bokade upp honom en hel vecka för att få en licens som gällde i Sverige. De flesta provade kanske någon gång så det var bara jag som körde på en hel vecka. De skrev faktiskt om mig i Australian Skydive Magazine.”

Hemma i Sverige gjorde han sedan runt 50 skysurfhopp under ett par år innan han övergav det. Anledningen till att Larfors ville börja med skysurfing var just för att utmana sig själv.

”Det är jätteläskigt! Jag återfick nervositeten jag kände när jag började hoppa. Jag minns hur jag stod och tittade upp och tänkte de där klassiska elevursakterna 'kanske är det lite för molnigt eller blåser aningens för mycket...’.”

”Det är alltid kul att pusha sig själv att göra det som är läskigt och det man har respekt för.”

Slog i marken i över 100

Samma år som Larfors bytte till Stockholms Fallskärmsklubb började han på allvar träna på canopy piloting och del-

Annika Burström, SF:

”Larfors och jag har swoopat tillsammans i många år och några av mina roligaste hoppminnen är från hopp tillsammans med honom.

Jag minns framförallt en dag när vi roade oss med att landa medvind en hel dag. Under dagen blåste det sakta men säkert upp och på kvällskvisten fick vi riktigt bra fart i våra landningar. Fort som bara den gick det och vi var båda lätt förskräckta och säkert helt överlyckliga över vår nyvunna och, i ärlighetens namn, lätt artificiella speed. Det var en sådan där dag när hoppningen är så underbart härlig som den bara kan vara och jag fick dela den dagen med en av mina finaste kompisar.

Som person är Larfors en av de mentalt starkaste personerna jag känner och han har en järnvilja som jag inte tror att jag stött på hos någon annan. Jag beundrar verkligen hans förmåga att helt enkelt bara köra på. Det är i sanning coolt.”

Annika B.

Swooptävling över Gryttjoms pond.

Stockholms Fallskärmsklubb

Pelle Andersson, ÖFK:

"Första gången jag träffade Larfors var han 12-13 år och stod med okraftig benstomme på en gårdsplan i skogen med en trial-motorcykel. 'Ska han köra den där?' tänkte jag och det skulle han.

Andersson P

Hans åkstil påminde mig om en gammal vän som lärt sig att åka skateboard genom att läsa en bok. Men det fanns något där ändå. Han hade både balans och vilja men sporten var fel.

Det var inte hans grej.

Men så efter några år av trialåkning på hala klipphöllar kombinerat med sena kvällar framför Arkiv-X svepte han plötsligt in en kväll i min lägenhet med bandage runt halva skallen efter ett automathopp och skrek: "Du måste börja hoppa fallskärm! Det är skit kul!"

Vilken idiot tänkte jag, bättre reklam kan man ju göra...

Sen började det. Han visade filmer... och filmer... och filmer... tjtade dag och natt. Till slut gav jag med mig, jag orkade inte inte mer.

Jag visste att han hade hittat sin grej och jag gjorde också ett försök.

Så här i efterhand kan jag inte annat än tacka denna envist hjärtliga vän för att han stod på sig.

Utän dig, Larfors, hade jag aldrig satt min fot på en fallskärmsklubb och fått ta del av alla dina vänner.

tog även på sitt första svenska mästerskap och placerade sig på en fjärde plats.

"Tyvärr var det även året som jag slog i backen i Västerås."

Det var den 20 juli under ett övningshopp i canopy piloting. Larfors slog i marken i strax över 100 kilometer i timmen och svävade därefter mellan liv och död i flera dagar.

Privat arkiv

2006 slog Larfors i marken under ett övningshopp i swooping och svävade mellan liv och död.

"Först kördes jag till Västerås sjukhus och sedan med helikopter till Karolinska. Där låg jag i några veckor och gick igenom flera operationer, jag vet inte själv hur många det var. Sedan blev jag skjutsad till mitt hemsjukhus i Uppsala där jag låg kvar i några månader. Efter det var jag på ett rehabcenter i någon månad innan jag åkte hem till mina föräldrar och bodde där ett tag."

Precis som med allt annat så gav Larfors inte upp. Utmaningar ska klaras av och övervinnas och redan fyra och en halv månad efter olyckan började han jobba som lärare på ett gymnasium i Västerås.

"Jag kommer ihåg hur min rektor skämtade om att vi skulle ha en löpartävling till lunchen – sisten dit skulle få diska för hela skolan."

"Drivkraften var hela tiden att komma tillbaka till hoppningen och canopy piloting som jag verkligen älskar att hålla på med."

Men det tog åtta månader innan han var i luften igen, vilket var väldigt frustrerande.

"Min passion för det jag höll på med blev ju inte skadad. Det var min kropp som blev det. Att göra avkall på sin passion såg jag inte syftet med. Sedan är det ingen överraskning att man kan slå sig när man utövar den här sporten. Jag tror att om man inte är förberedd på det och tror att man är odödlig kanske man får en aha-upplevelse och ser det annorlunda när man är med om en olycka. Men jag hade ju valt att acceptera de risker som finns redan innan."

Något som var fantastiskt under de månader som Larfors kämpade för att komma tillbaka var det stöd han fick både från sin familj och från hoppare.

"Det var ett otroligt stöd på vägen tillbaka. Det var oerhört viktigt för mig och betydde väldigt mycket. Det var verkligen helt fantastiskt, speciellt eftersom min möjlighet att snart komma tillbaka till hoppningen motarbetades från förbunds nivå."

Minnesvärt hopp

"Ett hopp som jag verkligen minns är ett uppvisningshopp i centrala Köpenhamn som jag, Annika och Stefan Burström gjorde, så kallad urban swooping. Vi skulle swoopa och landa i en sjö mitt i staden. Förhållandena var... intressanta... Det stod en person nere mellan husen med en vindmätare och sa att de var lugnt: '... det blåser bara tre meter per sekund...', men vi stod ute vid flygplatsen och misstänkte att det blåste aningens mer. Men vi genomförde hoppet och det var verkligen utanför det normala att hoppa i en stadsmiljö på det sättet. Det ger extra puls och det är det som jag

Stefan Flinck

tycker är den mest spännande och givande delen i hoppningen. Att göra det som är utanför det normala, och just då med swooping som jag håller på med nu."

Bräda på fötterna – skysurfing från Aros-klubbens Single Otter.

Framtiden

I sommar har Larfors lagt fokus dels på att träna och tävla i canopy piloting och dels på utbildning. Bland annat kommer han att satsa på fler pondkurser.

"Jag hoppas, och jobbar på, att i framtiden få se fler aktiva hoppare ute vid ponden så att de kan få dela glädjen med att få gå runt hela dagen med blöta skor."

Även om han till hösten återigen står och föreläser för högstadieungdomar så siktar han även på att ge sig ut och resa snart.

"Under våren reste jag runt i Thailand och nästa större resmål som lockar är Central- och Sydamerika."

Och med tanke på den viljestyrka och målmedvetenhet som genomsyrar hela Larfors personlighet så kommer det troligen bli precis så. ■

Dans på hög nivå under tonåren, latinamerikansk och standard.

Privat arkiv

Australi

– ett paradiset för fallskärmshoppare

Australien är ett land som verkligen tar fallskärmshoppare med storm. Landet presenterar en ändlös och fantastisk utsikt bland hav och barriärrev, berg, öken och stadsliv. Här får du garanterat sköna äventyr.

Text: **Emelie Selin**
Foto: **Chippe Lindberg och Skydive Australia**

Australien är ett otroligt vackert land med mycket att erbjuda. Förutom fallskärmshoppning som är väl utvecklat med många hoppfält så finns mycket annat som är intressant.

Australien är lite av ett paradiset för backpackers, om du inte åker dit bara för att hoppa fallskärm. Landet har sin historia som berättar om ursprungsbefolkningen aboriginer, kolonierna, hur det

industrialiserades och om det brittiska imperiet.

Kontinentens natur har ett rikt djur- och växtliv. Mestadels består den av öken och savann, men även en del alpina inslag, regnskog och berg finns. Den östra kusten har vackra stadssiluetter som storstäderna Sydney, Melbourne och Brisbane. Där kan du utöva ett antal vattensporter som till exempel surfing, dykning på Stora barriärrevet, kitesurfing och sportfiske. Vart du än åker för att hoppa så kommer du att få ett äventyr kryddat med vackra vyer från naturen, en häftig historia och mycket kultur.

Tandem, en stor turistattraktion

Internet presenterar ett brett utbud av olika aktörer inom tandemhoppning vilket lockar busslastar med backpackers som ska checka av sina ”saker-att-göra-

innan-man-dör” lista. Det har lett till att Australien har en brett utvecklad och affärsorienterad tandemverksamhet där de flesta hoppfälten är kommersiella utan klubbar kopplade till sig, vilket gör det lite svårnavigerat för oss skojhoppare. Nedan får du lite tips av erfarna besökare om bra hoppfält och boende i detta spektakulära land.

Chippe Lindberg – som tidigare var mycket aktiv i Stockholms fallskärmsklubb – bor numera vid Ayers Rock i mitten av Australien där han driver ett tandemfält. Han kom dit efter att ha jobbat som snorklingsguide på en ”liveaboard”, träffade kärleken och är sedan fem

en hoppare

Att hoppa fallskärm i Sydney runt Wollongong innebär exotiska vyer.

år gift. Han trivs bra och uppskattar klimatet väldigt mycket. Det är största skillnaden, det och att det är hoppning året runt.

”Det är väldigt proffsigt och man är otroligt serviceinriktade här, men Sverige är inte långt efter på den biten. Skillnaden är väl just den, att det är fler hoppdagar per år och att vi kan dra nytta av alla backpackers som besöker Australien” berättar han.

Ayers Rock är bra men det bedrivs bara tandemhoppning där. Reser man utan rigg men ändå vill göra ett tandemhopp så är detta ett fält med vackra vyer. Chippe berättar att de har för vana att alltid peka kameran mot Ayers Rock, ett säregt berg som är högre än Eiffeltornet, eller mot The Olgas eller ”Kata Tjuta” på det lokala språket, som också är väldigt vackert. Han berättar att vädret oftast är

Chippe Lindberg

väldigt stadigt jämfört med Melbourne där det kan vara lite svajigt med starka vindar och mindre sol.

Annars är ju vädret rena drömmen för en fallskärms hoppare. Han berättar att man ska se upp för de minitornados som man kan stöta på och som kan ge besvärliga landningar. Vissa är klara och helt osynliga vilket gör att man behöver vara beredd på en rullning. Chippes bästa tips för en skojhoppare som är i Melbourne-trakten är Skydive Nagambie, Skydive Australia i Barwon Heads eller Com-mando Skydivers i Tooradin, Victoria.

Byron Bay och Ramblers

Per Nissborg åkte till Australien första gången 2012, för att jobba som tandeminstruktör på Gold Coast. Då hade han runt 2 000 hopp och hade en svensk tandemlicens, men Per berättar att man måste konvertera sitt tandemcertifikat i Australien. Chippe Lindberg inflikar att det innebär ett skriftligt test som visar på att man har förstått reglerna i Australien, och att man visar att man har de instruktörskunskaper som behövs vid en genomgång innan hoppet. Som i Sverige måste du göra en läkarundersökning.

Man blir också ombedd att göra några hopp med en erfaren hoppare för att verifiera att man kan sitt yrke. Om man inte har hoppat på länge eller har färre än 50 hopp kan man bli ombedd att gå en ny kurs. Beroende på vilket fält man hamnar så kan man skilja på Sigma- och

Strongutrustningar – har man licens på den ena utrustningen så kan man behöva en konvertering till den utrustning som fältet använder.

”Men det var värt det!”, säger Per och fortsätter: ”Man trivs väldigt bra i Australien, det är hoppning året runt, underbart klimat och häftiga vyer. Människorna är öppna, trevliga och glada. Plus att dom är duktiga fallskärms hoppare, så man kan lära sig ett och annat.”

Han berättar att djurlivet är rikt och att det är stor chans att man får se skymten av delfiner i havet. Kommer man till Gold Coast under maj och oktober så är det också stor chans att man får se valar som passerar på väg mot Antarktis. Åker man till hoppfältet Ramblers utanför Brisbane i Toggolowah – som ligger en bit inåt landet där det mest är slätter och åkrar – så är det inte konstigt om du stöter på kängurur.

”Dom är jättestora och kan bli upp emot två meter långa i upprätt läge.”

När jag frågar om det finns risk att de skulle skutta fram vid landning betryggar han att de är ganska folkskygga. Andra djur man stöter på är koalor.

Per berättar att där är ganska dyrt, lite som att åka på all-inclusiveresa på charter. Man får räkna med höga kostnader men i utbyte får man häftiga upplevelser och bra erfarenheter. Priserna är ganska lika på samtliga klubbar, runt 45-49 australienska dollar per hopp och de har inget direkt paketpris. Däremot rekom-

Chippe Lindberg är en svensk hoppare som numera bor i Australien. Där driver han ett tandemfält vid berget Ayers Rock (ovan), en sandstensmonolit som genom sin form kontrasterar starkt mot det omgivande flacka landskapet. Monoliten nedre ände befinner sig 2 000 meter under markytan och dess övre sticker upp 350 meter över slätten. Platsen anses som helig av urbefolkningen och är upptagen på Unescos världsarvlista.

Chippe Lindberg.

forts. på sidan 34 ➤

City-känsla och utsikt över stad och strand i Melbourne.

forts. från sidan 33 ➤

menderar han att man ska åka till Byron Bay på onsdagar där de har konceptet ”wicked wednesday” då man bara betalar 33 dollar per hopp.

Något man måste räkna in i budgeten är att det inte finns boende på alla klubbar. Ramblers har boende men inte Byron Bay exempelvis. Det är viktigt att man kollar upp innan vilka klubbar man ska åka till om man just vill skojhoppa, och då är förstas Internet bra.

Annars pratar Per varmt om ett boogie på Funny Farm som ska vara helt magiskt roligt. Man åker i flera timmar bortom all civilisation och lever sig verkligen in i fallskärmskulturen. Han har själv varit på ett av deras boogien men berättar att det finns två olika, bland annat lite beroende på vilket certifikat man har.

”Funny Farm Light” riktar sig till alla certifikatnivåer. Men ”Funny Farm” får man en inbjudan till, eftersom det boogiet riktar sig till de lite mer erfarna hoppare. Linda Iliste berättar här om årets friflygarläger:

En riktig höjdare – friflygarlägret på Funny Farm

Under många år har det stått högt på många hoppares önskelista att en dag få en inbjudan till det mytomspunna friflygarlägret Funny Farm som hållits i Australien sedan 2000. Numera är vem som helst välkommen att registrera sig för en av de 90 platserna så länge du kan flyga säkert i en grupp på fem personer – och ifall du är villig att resa den långa vägen ut i delstaten Queensland's outback där boogiet hålls i april varje år.

Linda Iliste berättar att platserna är populära: ”När registreringen öppnar ett par veckor innan lägret är det rusning. Jag kan skatta mig lycklig som i år fick äran att haka på. Jag var inte den enda som kom långväga.”

Årets Funny Farm var det sextonde i ordningen och hade deltagare från alla håll och kanter i Australien, liksom från

USA, Israel, Tyskland, Frankrike, Rumänien, Polen, Förenade Arabemiraten, Venezuela, Nya Zeeland, Belgien och England. Detsamma gällde de tolv fantastiska coacherna, som till exempel Noah Bahnsen hemmahörande i Dubai och sverigeaktuella Richard Scheurich och Claudio Cagnasso från Fly4Life med bas i Florida.

Föga förvånande var boogiet en stor succé, mycket tack vare grundaren Roger Mulkey och nyblivna Farm-kollegan Shea Convery. Även manifestdrottningen Sharney Perrow, boogiekonferenciern Peter ”MC Irish” Sutton och musikern och DJ:n Luke Scarrabelotti (DJ Snuze) bidrog alla till magin – för att inte tala om hela familjen Mulkey som bor på gården där hoppfältet ligger. År efter år gör de allt vad de kan för att hopparna som ockuperar deras mark ska vara mätta, glada och väl omhändertagna.

Funny Farm är nämligen helt olik andra boogien. Hoppfältet är registrerat under det australiska fallskärmsförbundet Australian Parachute Federation, men drivs i privat regi av Roger Mulkey och är bara öppet denna enda vecka varje år. Det ligger i ödemarken, sex timmars bilresa från kuststaden Brisbane rakt ut i ingenstans. De sista timmarna syns bara den blå, blå himlen, den röda, röda marken och en och annan känguru. I boogiepriset ingår därför camping och tre mål mat om dagen och förstås 30 hopp.

Linda berättar: ”Den första dagen var väldigt avslappnad, alla uppmuntrades att prata ihop sig och skojhoppa i grupper med vänner och någon utvald instruktör. Sedan väntade fyra dagar i bestämda grupper med roterande instruktörer. Allt kulminerade de två sista dagarna i form av större grupper som sattes ihop mer spontant beroende på vad man ville göra. Inlärnings- och utvecklingskurvan var med andra ord väldigt brant och under de sju dagarna gjordes nästan tretusen hopp från de två planerna, en Caravan och en Beaver.”

Vädret höll sig varmt och skönt, och vid särskilt heta tidpunkter på dagen förvandlades ponden nästan till en slags strandhäng. Folk tog med sig parasoll och kuddar till vattenbrynet för att kolla på skicklig swooping och ett och annat ofrivilligt dopp. Det var också där som alla samlades vid dagens slut för att dricka kvällens första öl medan solnedgångsflifternas landade.

”Farmiljör” gemenskap

Linda fortsätter entusiastiskt ”Det är svårt att beskriva stämningen på Funny Farm. Många lokala karaktärer har hoppat ihop i uppåt tjugo år och kärleken ligger tät i luften. Trots att det är ett hundratal människor på plats hålls alla ihop av de gemensamma middagarna, sanslöst roliga sketcher som vem som helst uppmuntras att bidra till och de fantastiska dagliga hoppfilmerna som High Speed Productions-medarbetaren Elad Berger konstant sitter och klipper ihop så att de kan visas på kvällen. I år hade Elad hjälp av de erfarna kameraflygarna Dave Hyndman, Mason Holden och Richie Scheurich.”

Linda avslutar med att säga: ”Den som kanske allra mest bidrar till sammanhållningen är MC Irish. Hans roliga och skickliga mikrofontalang är vad som får deltagare att samlas gång på gång för allt från viktiga möten till fester och roliga påhitt, som till exempel den mycket omtyckta talangkvällen. Allt detta ovanpå själva hoppningen som är i absolut världsklass – välorganiserad, utmanande och lärorik.”

På Funny Farm används ofta uttrycket ”farmily”, berättar Linda.

”Till och med för en förstagångsdeltagare som mig var det något som jag enkelt förstod och väldigt fort upplevde. På Funny Farm är verkligen alla som en stor familj. Det är tveklöst det bästa kalott- och friflygarlägret i Australien. Kanske till och med i hela världen.”

Soligt och roligt...

Per Nissborg håller också med om att det är otroligt bra fallskärmshoppning och att man får ut mycket av sina dagar på Funny Farm. Per återkommer ännu en gång till det fantastiska klimatet: ”Fast ett minus är ju att det är dyrt men det är så värt det, definitivt ett måste som fallskärmshoppare.”

Om man har liten budget så är ett tips att åka dit en säsong och söka jobb som packare, men då rekommenderas att man ska ha någon typ av kontakt innan eftersom de jobben är ganska eftertraktade.

Per avslutar med att beskriva Australien med dessa tre ord: ”soligt, roligt men dyrt. Dock en upplevelse som är värd att lägga i minnesbanken.” ■

KONTAKTA

SFF!

Kansliet

Sjöhagsvägen 2
721 32 Västerås
Telefon: 021-41 41 10
Fax: 021-41 541 19
E-post: info@sff.se

Riksinstruktören

Petter Alfsson-Thoor
Telefon: 021-41 41 10
E-post: ri@sff.se

Beställ material på SFF:s kansli

- Boken "Flyga fallskärm", utbildningsbok i fallskärmsmanövrering.

Styrelsen

Ordförande: Peo Humla,
e-post: sffordforande@outlook.com
Ledamot/vice ordförande: Gunilla Sigurd,
e-post: gunilla.sigurd@gmail.com
Ledamot/kassör: Stefan Nilsson,
e-post: kassor@sff.se
Ledamot/miljö: Daniel Ingered,
e-post: daniel.ingered@gmail.com
Ledamot/kommunikation: Paula Zielinski,
e-post: paula@sff.se
Suppleant/tävlingskommittén: Uno Asker,
e-post: askeru@gmail.com
Suppleant/uppvisningsgruppen: Jens Grahn,
e-post: jens_grahn@hotmail.com

Valberedningen

Robbin Havasi, (sammankallande),
e-post: robbinhavasi@gmail.com
Magnus Våge,
e-post: magnus.vage@enfo.se
Posten som suppleant i valberedningen
är för tillfället vakant.

Vill du veta mer om

Skatter och avtal: Kontakta förre ordföranden
Lina Gardlow, e-post: lina@sff.se
Ekonomi: Stefan Nilsson, e-post: kassor@sff.se
Kommunikationsansvarig samt samt presskontakt:
Paula Zielinski, e-post: paula@sff.se
Försäkringsfrågor:
Stefan Nilsson, e-post: kassor@sff.se
Miljöfrågor: Daniel Ingered,
e-post: daniel.ingered@gmail.com
Materielkommittén: Erik Marsh,
e-post: eric@primalinstinct.se
Utbildnings- och säkerhetskommittén:
Petter Alfsson-Thoor, e-post: ri@sff.se
Tävlingskommittén: Lena Kaulanen,
e-post: lena.kaulanen@gmail.com
Luftrumsfrågor: Märten Nordlander,
e-post: marten@sff.se
Försvarskommittén: Johan Julin,
e-post: johan.julin@hotmail.com

Svenska Fallskärmsförbundets styrelse

Peo Humla,
ordförande

Gunilla Sigurd,
vice ordförande

Stefan Nilsson,
kassör

Daniel Ingered,
ledamot

Paula Zielinski,
ledamot

Uno Asker,
suppleant

Jens Grahn,
suppleant

Kansli-chef och
riksinstruktör

Petter
Alfsson-Thoor

www.sff.se

På hemsidan hittar du fakta,
information och nyheter om hoppling.

Svenska Fallskärmsförbundet är en frivillig försvarsorganisation,
medlem i Flygsportförbundet och Riksidrottsförbundet.

Transportstyrelsen har till Svenska Fallskärmsförbundet
delegerat tillsynen av sporthoppning med fallskärm i Sverige.

Begagnatmarknad, nyheter, fler produkter och mer info på

www.uffeshoppshop.se

Uffe's Hopp Shop AB, Kokillgatan 12 B, 721 33 Västerås E-post: info@uffeshoppshop.se Tel: 021-355 750, Fax: 021-355 377

GET YOUR SUMMER FIX OF HIGH ALTITUDE

AND

OCEAN VIEWS AT ONE OF OUR DROPZONES

SKYDIVE
SPAIN

www.skydivespain.com
Seville | info@skydivespain.com
(+34) 955 766 056

SKYDIVE
ALGARVE

www.skydivealgarve.com
Alvor | info@skydivealgarve.com
(+351) 289 496 581

Home of the Nationals
www.skydiving.co.uk | info@skydiving.co.uk

*4-Way Formation Skydiving and VFS: 20th-22nd August (27th-29th August)
8-Way Formation Skydiving, Artistics (FF/Freestyle) and Speed 27th-29th August (3rd-5th September)*
OPEN TO ALL NATIONALITIES!